

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ
Κ Κ Α
1 1 9 8

ΚΩΔΙΚΟΣ ΕΝΤΥΠΟΥ 21 - 0122

«Οὐκ ἀρνησώμεθά σε Φίλη Ὁρθοδοξία...»

Ἡ ΦΩΝΗ τῆς Ὁρθοδοξίας

«ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ» (Β' ΘΕΣΣΑΛ. Β' 15)

ΙΔΡΥΤΗΣ ΑΝΔΡΕΑΣ ΒΑΠΟΡΙΔΗΣ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1928

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΕΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΜΑΡΤΙΟΣ-ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2022, ΕΤΟΣ 72^{ΟΝ}, ΑΡ. ΦΥΛ. 1027 ΑΘΗΝΑΙ (Τ.Κ. 106 82), ΟΔΟΣ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 (Γ' ΟΡΟΦΟΣ)

Παναγία Σουμελά, Ασπρόπυργος Ἀττικῆς (26-3/8-4-2022)

ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟ ΜΗΝΥΜΑ 2022

«Τοῦτο δέ ἐστι τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με (Πατρός),
ἵνα πᾶς ὁ θεωρῶν τὸν Υἱόν, καὶ πιστεύων εἰς Αὐτόν,
ἔχει ζωὴν αἰώνιον, καὶ ἀναστήσω αὐτὸν ἐγὼ ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ»
(Ιω. στ' 40)

Ἀγαπητοὶ Πατέρες καὶ Ἀδελφοὶ ἐν Κυρίῳ Ἀναστάντι·

ΕΦΘΑΣΕ καὶ πάλιν ἡ κοσμοχαρμόσυνη ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, ἡ πανυπέρλαμπρη καὶ φωτοπάροχη! Ὁ Σωτῆρας μας Χριστός, ὁ Ὅποιος εἶχε ὑποσχεθεῖ ἀθηντικῶς στὴν διδασκαλία Του ὅτι θὰ ἀναστήσει τοὺς πιστοὺς Του, δὲν ἦταν βέβαια δυνατὸν νὰ μὴν ἀναστήσει τὸν Ἐαυτό Του αὐτεξουσίως! Ὡς Ἄνθρωπος ἔπαθε, ἐσταυρώθη καὶ ἐτάφη, ἀλλ' ὡς Θεὸς ἀνέστη καὶ μᾶς χάρισε ζωὴ αἰώνια, ἀφθαρτη καὶ ἀτελεύτητη.

Ἦλθε στὴν γῆ ὡς Θεάνθρωπος γιὰ νὰ ἐκπληρώσει τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ Πατρὸς καὶ γιὰ νὰ φανερώσει τὴν δόξα Του, «δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ Πατρός, πλήρης χάριτος καὶ ἀληθείας» (Ιω. α' 14). Ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Πατρὸς ἔγινε Ἄνθρωπος γιὰ νὰ χαρίσει σὲ ὅσους τὸν δέχονται θεληματικὰ καὶ αὐτοπροαίρετα τὴν *θεία νιοθεσία*: τὸ νὰ γίνουν δηλαδὴ «τέκνα Θεοῦ» (Ιω. α' 12). Τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς εἶναι νὰ μὴν ἀπολεσθεῖ κανεὶς ἀπὸ τοὺς πιστοὺς, ἀλλὰ νὰ τύχουν ὅλοι ἀναστάσεως· νὰ θεωροῦν καὶ νὰ πιστεύουν στὸν Υἱό Του, ὡς «Θεὸν ἀληθινόν, ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ», γιὰ νὰ ἔχουν ζωὴ αἰώνια καὶ νὰ ἀναστηθοῦν στὴν ἐσχάτη ἡμέρα τῆς Κρίσεως (Ιω. στ' 39-40).

Ὅλοι βέβαια θὰ ἀναστηθοῦν κατὰ τὴν ἔνδοξη Δευτέρα Παρουσία, δίκαιοι καὶ ἁμαρτωλοὶ: οἱ πρῶτοι «εἰς ἀνάστασιν ζωῆς», οἱ δεῦτεροι «εἰς ἀνάστασιν κρίσεως» (Ιω. ε' 29). Οἱ πρῶτοι γιὰ νὰ ἀναληφθοῦν στὴν αἰώνια συνάντηση καὶ συνύπαρξη μὲ τὸν Θεὸ στὴν Βασιλεία Του, οἱ δεῦτεροι γιὰ νὰ κατακριθοῦν σὲ κόλαση αἰώνια (πρβλ. Ματθ. κε' 31-46).

Σὲ αὐτὴ τὴν ζωὴ θεωροῦμε τὸν Υἱὸ μὲ τοὺς ψυχικοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς πίστεως, οἱ ὅποιοι διανοίγονται μὲ τὸν ἀγῶνα καθάρσεως ἀπὸ τὰ πάθη καὶ μὲ τὰ ἀγαθὰ ἔργα· διαφορετικὰ, παραμένουν κλειστοὶ καὶ ἀδυνατοῦν νὰ ἀποδεχθοῦν τὸ ὑπέρλογα δόγματα τῆς

Πίστεως, ὅπως καὶ τὶς ἀνάγκες τοῦ πλησίον, τοῦ συνανθρώπου, τοῦ κάθε «ἐλαχίστου» ἀδελφοῦ, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ εἰκόνα Θεοῦ.

Ἡ «πηγὴ τῆς Ζωαρχίας», ὁ Κύριος καὶ Θεὸς μας γιὰ νὰ μᾶς δείξει καὶ τὸν τρόπο ἐνώσεως καὶ «ἀνακράσεως» μαζί μας, βεβαιώνει ὅτι εἶναι ὁ «Ἄρτος τῆς Ζωῆς» (Ιω. στ' 48), «ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβαίνων ἵνα τις ἐξ αὐτοῦ φάγη καὶ μὴ ἀποθάνῃ» (Ιω. στ' 49). Καὶ

συνεχίζει ἀποκαλυπτικά: «Εγὼ εἰμι ὁ Ἄρτος ὁ Ζῶν, ὁ ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ καταβάς· ἐάν τις φάγη ἐκ τούτου τοῦ Ἄρτου, ζήσεται εἰς τὸν αἰῶνα· καὶ ὁ Ἄρτος δέ, ὃν ἐγὼ δώσω, ἡ σὰρξ μου ἐστίν, ἢ ἐγὼ δώσω ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς» (Ιω. στ' 50-51).

Ὁ Θεάνθρωπος Χριστὸς τέλεσε τὸν Μυστικὸ Δεῖπνο καὶ θυσίασθηκε στὸν Σταυρὸ γιὰ νὰ μᾶς δώσει αὐτὴ τούτη τὴν Σάρκα Του, τὴν ἐνωμένη μὲ τὴν Θεότητα, γιὰ νὰ γίνουμε κοινωνοὶ καὶ μέτοχοι θείας ζωῆς. Πέθανε γιὰ νὰ νικήσει τὸν θάνατο καὶ ἀναστήθηκε γιὰ νὰ μᾶς χαρίσει τὴν ἀνάσταση. Ἄν ὁμως δὲν φάγουμε τὴν Σάρκα Του καὶ δὲν πιοῦμε τὸ Αἷμα Του, δὲν θὰ ἔχουμε ζωὴ ἀληθινὴ καὶ αἰώνια: «Ὁ τρώγων μου τὴν σὰρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα, ἔχει ζωὴν αἰώνιον· καὶ ἐγὼ ἀναστήσω αὐτὸν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ· ἢ γὰρ σὰρξ μου ἀληθῶς ἐστὶ βρῶσις, καὶ τὸ αἷμα μου ἀληθῶς ἐστὶ πόσις» (Ιω. στ' 53-54).

Εἶναι ξεκάθαρο ὅτι γιὰ νὰ ἀζιωθοῦμε αἰωνίου ζωῆς καὶ ἀναστάσεως, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ λαμβάνουμε τὰ θεοποιὰ ἅγια Μυστήρια σὲ αὐτὴ τὴν ζωὴ, τὰ ὅποια παρέχουν Πνεῦμα Ἅγιο. Μόνον ἔτσι χορταίνουμε τὴν νοητὴ πείνα καὶ δίψα μας καὶ ποθοῦμε τὴν μακαρία ζωὴ τῆς αἰωνιότητος, τὴν ὁποῖαν προγευόμαστε μέσα μας ἤδη ἀπὸ τὴν παρούσα ζωὴ.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἐγερθέντι·

Γιὰ νὰ μετᾶσχουμε τοῦ Πασχαλίου Δείπνου τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ γιὰ νὰ ἐορτάσουμε πραγματικὴ Ἀνάσταση Χριστοῦ καὶ ἀνάσταση τῆς ὑπάρξεώς μας, πρέπει νὰ παραμένουμε σὲ κατάσταση μετανοίας καὶ φόβου Θεοῦ. Αὐτὴ εἶναι ἡ δικὴ μας συνεισφορά ὡς βασικὴ προϋπόθεση συμμετοχῆς. Νηστεύσαμε καὶ προετοιμαστήκαμε γιὰ νὰ φθάσουμε στὴν Λαμπρὴ, ἀλλὰ ἡ προσπάθεια δὲν σταματᾷ· κατ' οὐσίαν δὲν ἔχει λήξει. Ὅσο ἡ συνείδησή μας παραμένει ἀγαθὴ καὶ ἀκατάκριτη, ἡ ψυχὴ μας δέχεται τὸν ἀρραβῶνα τῆς δικῆς μας ἀναστάσεως. Ὅσο πλησιάζουμε στὸν Θεό, τόσο ἀπομακρυνόμαστε ἀπὸ τὴν σκλαβιὰ τῆς ἁμαρτίας.

Ὁ ἐχθρὸς διάβολος δὲν παύει συνεχῶς νὰ δημιουργεῖ μέσα μας βουνὰ ἀπὸ διανοητικὰ ἐμπόδια: ὅτι ἡ ἁμαρτία εἶναι δῆθεν τρόπος ζωῆς, ὅτι πρόκειται γιὰ κάτι δῆθεν ἀνυπέρβλητο· ὅτι ἡ ἐξακολούθηση τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς ἀποτελεῖ διακινδύνευση ποὺ γεμίζει φόβο στὸν κόσμο τοῦτο· φόβο γιὰ τὴν εὐημερία, γιὰ τὶς σχέσεις, γιὰ τὶς ἐπιδιώξεις, ἀκόμη καὶ γιὰ τὴν

ἴδια τὴν βιολογικὴ ζωὴ· μήπως, δηλαδή, ἀσθενήσουμε, μήπως πεινάσουμε, μήπως ἐμπλακοῦμε στὰ δεινὰ τοῦ ἤδη ἐκσπάσαντος ἀπειλητικοῦ πολέμου, μήπως δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ κινηθοῦμε καὶ νὰ ἐργασθοῦμε ἀνεμπόδιστα, μήπως δὲν προλάβουμε νὰ ἐκπληρώσουμε τὰ ὄνειρα καὶ τὶς προσδοκίες μας...

Ὅμως, ὅλα αὐτὰ ἔστω καὶ ἂν ἀποτελοῦν πιθανότητες, κανονικὰ δὲν ἔχουν οὐσιαστικὴ ἰσχὺ. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς στέρησει τὴν πίστη, τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἀγάπη. Οὐδεὶς δύναται νὰ μᾶς χωρήσει ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ! (Ρωμ. η' 35-39). Μόνον ἀπατηλοὶ ἐκφοβισμοὶ ὑπάρχουν. Μὴν περιπέσουμε στὴν παγίδα τῆς ἀμφιβολίας καὶ τῆς ὑποχωρήσεως. Νὰ προχωροῦμε μὲ ὑπομονὴ καὶ ἀνδρεία ἐκεῖ ὅπου ὁ Ἀναστημένος Κύριος μᾶς προσκαλεῖ: στὸν Σταυρὸ καὶ στὴν Ἀνάσταση, ἀσφαλισμένοι μὲ τὸ πνεῦμα τῆς Μετανοίας ζωντανὸ μέσα μας! Τότε ἡ χαρὰ καὶ ἡ πλησμονὴ τῆς Ἀναστάσεως θὰ μᾶς ἀνυψώσουν στὴν θεία χαρμονὴ τῆς προσδοκίας μας: στὴν Νίκη, στὴν Ζωὴ καὶ στὴν αἰώνια Βασιλεία. Ἀμήν!

Χριστὸς Ἀνέστη! Ἀληθῶς Ἀνέστη!

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

† Ὁ Ἀθηνῶν ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Τὰ Μέλη

† Ὁ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ
 † Ὁ Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ
 † Ὁ Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
 † Ὁ Θεσσαλονίκης ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ
 † Ὁ Δημητριάδος ΦΩΤΙΟΣ
 † Ὁ Τορόντο ΜΩΨΣΗΣ
 † Ὁ Ἀμερικῆς ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
 † Ὁ Φιλίππων καὶ Μαρωνείας ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ

† Ὁ Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ
 † Ὁ Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος ΚΛΗΜΗΣ
 † Ὁ Μεθώνης ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ
 † Ὁ Ἑτνα καὶ Πόρτλαντ ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ
 † Ὁ Βρεσθένης ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ
 † Ὁ Θεουπόλεως ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ
 † Ὁ Πελαγονίας ΜΑΞΙΜΟΣ

Λαμπρὸ τὸ τρόπαιο τῆς Ἀναστάσεως

ΕΙΔΕΣ ὅτι εἶναι λαμπρὸ τὸ τρόπαιο τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ; Μ' αὐτὴν ἔχουν ἔρθει σ' ἐμᾶς τὰ ἄπειρα ἀγαθὰ, μ' αὐτὴν διαλύθηκε ἡ ἀπάτη τῶν δαιμόνων, μ' αὐτὴν περιγελοῦμε τὸν θάνατο. Μὲ τὴν Ἀνάσταση περιφρονοῦμε τὴν παροῦσα ζωὴ, μ' αὐτὴν ἐπιθυμοῦμε σφοδρὰ τὰ μέλλοντα ἀγαθὰ. Μ' αὐτὴν, ἐνῶ ἔχουμε σῶμα, δὲν ἔχουμε τίποτε λιγότερο ἀπ' τὶς ἀσώματες δυνάμεις, ἂν θέλουμε.

(Ι. Χρυσοστόμου, «Εἰς τὸ Ἅγιον Πάσχα»)

Ὑπάρχει Ἀνάσταση

ΥΠΑΡΧΕΙ Ἀνάσταση. Αὐτὸ τὸ φανερώνει ὁ τάφος [τοῦ Χριστοῦ] στὰ Ἱεροσόλυμα. Αὐτὸ τὸ φανερώνει τὸ ξύλο τοῦ Σταυροῦ, ὅπου προσδέθηκε καὶ μαστιγώθηκε. Γιατὶ λέγει «Φάγαμε καὶ ἤπιαμε μαζὶ του μετὰ τὴν ἀνάσταση» (Πράξ. 10, 41). Ἄς πιστεύουμε λοιπὸν στὴν Ἀνάσταση κι ἄς πράττουμε ἔργα ἀντάξια αὐτῆς.

(Ι. Χρυσοστόμου, Β' Ὁμιλία «Εἰς τὰς Πράξεις»)

ΣΥΝΟΔΙΚΑΙ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

Ανακοίνωσις Αποφάσεων Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας 2ας/15ης Μαρτίου 2022

ΤΗΝ Τρίτην, 02/15-03-2022, συνήλθεν ἐν Πειραιεῖ, εἰς ἐνάτην τακτικὴν Συνεδρίαν τοῦ τρέχοντος Ἐκκλησιαστικοῦ Ἔτους, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Καλλινίκου, καὶ τῆ συμμετοχῇ ἑτέρων ἑνδεκα Ἀρχιερέων ἐξ Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, τινῶν μέσῳ τηλεδιασκέψεως, καὶ συνεζήτησε καὶ ἀπεφάσισεν ἐπὶ τῶν κάτωθι θεμάτων:

1. Κατόπιν προτάσεως τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Καλλινίκου καὶ τῆς πλειοψηφίας τῶν Συνοδικῶν Μελῶν ἀπεφασίσθη ἡ ἀνύψωσις τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Μεθώνης κ. Ἀμβροσίου εἰς Τιτουλάριον Μητροπολίτην ὑπὸ τὸν αὐτὸν τίτλον.

2. Ἀπεδέχθη αἴτημα ἀκροάσεως Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἱεροῦ Ναοῦ πρὸς ἐξέτασιν ζητήματος αὐτῆς καὶ ὥρισε τρεῖς Ἀρχιερεῖς καὶ ἡμερομηνίαν διὰ νὰ γίνη δεκτὴ.

3. Ἐδόθησαν ὁδηγίαι εἰς τὴν Ἀρχιγραμματεῖαν διὰ τὴν ἀπάντησιν εἰς ἐπιστολάς.

4. Συνεζήτηθη τὸ θέμα τοῦ πολέμου ἐν Οὐκρανίᾳ καὶ τοῦ σχηματισθέντος κύματος προσφύγων, ἀρκετοὶ τῶν ὁποίων ἀναζητοῦν πνευματικὴν κάλυψιν εἰς Ἑνορίας τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἐν κεντρικῇ Εὐρώπῃ. Ἀπεφασίσθη ὅπως οἱ Ἱερεῖς ἡμῶν ἐξετάζουν τοὺς προσερχομένους πνευματικῶς καὶ ἀποφασίζουν κατὰ περίπτωσιν, ἀντιμετωπίζοντες τούτους μετὰ διακρίσεως.

5. Συνεζήτηθησαν ζητήματα διοικητικῆς ἀναδιοργανώσεως.

6. Ἀπεφασίσθη ὅπως ἐπαναληφθῇ ἡ σύστασις εἰς τοὺς προσερχομένους διὰ τὰς βαπτίσεις τῶν τέκνων τῶν γονεῖς νὰ δίδουν ἓν ὄνομα εἰς αὐτὰ καὶ οὐχὶ δύο ἢ ἀκόμη καὶ τρία, ὡς ἀπαιτοῦν τινὲς ἐξ αὐτῶν. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ διὰ τοὺς Ἀναδόχους: εἶς εἶναι ὁ Ἀνάδοχος ἐκάστου βαπτιζομένου καὶ οὐχὶ δύο ἢ περισσότεροι ὡς συνηθίζεται ἐσχάτως κοσμικῶ τῷ τρόπῳ.

7. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀντεμετώπισε καὶ ἕτερά τινὰ ζητήματα τρεχούσης φύσεως.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

Ανακοίνωσις Αποφάσεων Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας 1ης/14ης Ἀπριλίου 2022

ΤΗΝ Πέμπτην, 01/14-04-2022, συνήλθεν ἐν Πειραιεῖ, εἰς δεκάτην τακτικὴν Συνεδρίαν τοῦ τρέχοντος Ἐκκλησιαστικοῦ Ἔτους, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Καλλινίκου, καὶ τῆ συμμετοχῇ ἑτέρων ὀκτώ Ἀρχιερέων ἐξ Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, τινῶν μέσῳ τηλεδιασκέψεως.

Πρὸ ἡμερησίας διατάξεως, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Καλλίνικος ἐξέφρασε τὴν μεγάλην χαρὰν ἀπάντων τῶν Ἀρχιερέων καὶ τὴν εὐχαριστίαν πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τὴν ραγδαίαν βελτίωσιν τῆς υγείας τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μεθώνης κ. Ἀμβροσίου, ὁ ὁποῖος ἂν καὶ ἐμφανῶς ἀδύνατος ἐκ τῆς προσφάτου σοβαρᾶς περιπετείας τῆς υγείας αὐτοῦ, προσήλθεν εἰς τὴν Συνεδρίασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ὡσαύτως, συνεχάρη τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομον διὰ τὸ ἐπιτελεσθὲν θαῦμα τῆς ἀποπε-

ρατώσεως τοῦ μεγαλοπρεποῦς Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Παναγίας Σουμελᾶ εἰς Ἀσπρόπυργον.

Ἐν συνεχείᾳ, τὸ Ἱερὸν Συνοδικὸν Σῶμα συνεζήτησε καὶ ἀπεφάσισεν ἐπὶ τῶν κάτωθι θεμάτων:

1. Κατόπιν προτάσεως τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μεθώνης κ. Ἀμβροσίου, ἀπεφασίσθη ἡ ριζικὴ ἀναμόρφωσις τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Ἱεραποστολῆς διὰ τῆς προσθήκης καὶ ἑτέρων μελῶν, Κληρικῶν καὶ λαϊκῶν. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐνέκρινε τὰ προτεινόμενα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἐφ' ὅσον ἀποδεχθοῦν τὴν συμμετοχὴν αὐτῶν, θὰ συναριθμηθοῦν εἰς τὰ μέλη τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Ἱεραποστολῆς, ὑπὸ τὴν προεδρίαν πλέον τοῦ Σεβασμ. Μεθώνης, πρὸς καλυτέραν ἄσκησιν τοῦ ἔργου αὐτῆς.

2. Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος ἐνημέρωσε τὴν Ἱερὰν Σύνοδον περὶ τῶν ἐξελίξεων εἰς τὰς Ἀδελφὰς ἡμῶν Γνησίας Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας Ρουμανίας καὶ Ρωσικῆς Διασπορᾶς.

α. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῶν ἐν Ρουμανίᾳ Γνησίων

«Ἔρχου καὶ ἴδε»

*Ὁμιλία Θεοφ. Ἐπισκόπου Μεθώνης κ. Ἀμβροσίου
στὸν Συνοδικὸ Ἑσπερινὸ τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας
Ἱερὸς Ναὸς Ἁγίου Ἀθανασίου Ν. Φιλαδελφείας*

Μακαριώτατε, ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, πατέρες, ἀδελφές καὶ ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ,

Μετὰ τὸν θρίαμβο τῆς Ζωῆς κατὰ τοῦ θανάτου ποὺ τελοῦμε κάθε Κυριακῆ, ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ἐορτάζουμε σήμερα καὶ τὸν θρίαμβο τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ τῶν ἐχθρῶν της, κατὰ τῶν αἰρετικῶν, καὶ εἰδικῶς κατὰ τῶν εἰκονομάχων. Ἡ Ὁρθοδοξία, κατὰ τὴν ἐτυμολογία, προέρχεται ἀπὸ τὸ ὀρθῶς δοκῶ, δηλαδὴ τὴν φύλαξη τῆς ὀρθῆς διδασκαλίας, καὶ τῶν ὀρθῶν δογμάτων τῆς πίστεως. Ἐχει ὅμως ἡ λέξις Ὁρθοδοξία καὶ μία ἄλλη σημασία, ἴσως ὄχι τόσο φανερή, καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ ὀρθὴ δοξολογία τοῦ Θεοῦ. Δηλαδὴ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο λατρεύομε τὸν Θεὸν εἶναι καὶ αὐτὸς ἔκφρασις τῆς πίστεώς μας, κατὰ τὸ σωστὸ ρητὸ τῆς δύσεως *Lex orandi, lex credendi*, ἦτοι ὁ νόμος τῆς προσευχῆς εἶναι ὁ νόμος τῆς πίστεως. Κάθε δηλαδὴ ἐκτροπὴ στὴν λατρεία μας, μᾶς βάζει σὲ κίνδυνο ἐκτροπῆς καὶ τῆς πίστεώς μας. Δὲν νοεῖται ὀρθὴ πίστις χωρὶς ὀρθὴ λατρεία.

Ἐχῶ τὴν ἡλικία νὰ θυμοῦμαι ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα σχεδὸν ἀγραμμάτους γέρους στὶς ἐκκλησίες μας, ποὺ, παρὰ τὴν ἀγραμματοσύνη τους, γνώριζαν ποιες Καταβασίες ἔπρεπε νὰ ψαλλοῦν, ποῖο εἶναι τὸ σωστὸ Ἑωθινό, καὶ ἄλλες λεπτομέρειες ποὺ σήμερα εἶναι ἀποσχόλησις μόνο τῶν ψαλτῶν. Ἀλλὰ σήμερα, δυστυχῶς, λίγα μόνο χρόνια ἀργότερα, συ-

ναντοῦμε τέτοια σοβαρὴ ἄγνοια τῆς ὀρθῆς λατρείας, ὥστε καὶ τὰ πιὸ βασικὰ λάθη νὰ μένουν ἀπαρατήρητα. Δόξα τῷ Θεῷ, μεταξὺ τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν πιστῶν ὑπάρχει ἀκόμη ὁ ζῆλος γιὰ τὴν λατρεία, ὄχι μόνον στὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ, τολμῶ νὰ πῶ, ἀκόμη περισσότερο στοὺς πιστοὺς μας τῆς Ἀφρικῆς, ποὺ οἱ περισσότεροὶ γνωρίζουν ἀπὸ στήθους τὰ βασικὰ μέρη τῶν Ἀκολουθιῶν. Ἀλλὰ, διὰ νὰ ἀποκτήσωμε πάλιν αὐτὴν τὴν εὐλογημένην συνειδητὴν συμμετοχὴν τοῦ κόσμου στὸ πνεῦμα τῆς λατρείας θὰ χρειασθῆ πραγματικὰ πολλὴ ἐργασία ἐκ μέρους μας στὴν κατάστασιν αὐτὴν ὄχι μόνον ἀγνοίας ἀλλὰ καὶ ἀδιαφορίας ποὺ, δυστυχῶς χαρακτηρίζουν σήμερα τοὺς πιστοὺς.

Στὸ πέρασμα τῶν αἰῶνων τῆς δράσεως τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ὑπῆρχαν πολλὲς ἐξελίξεις στὸ τυπικὸ τοῦ ἔσπερινοῦ, τοῦ ὄρθρου, καὶ αὐτῆς τῆς Θείας Λειτουργίας, ἀλλὰ πάντοτε οἱ ἀλλαγές αὐτὲς ἦταν ἔργο Πατέρων φωτισμένων ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀποτέλεσμα φροντίδος γιὰ τὴν ἀνύψωσιν τοῦ πνευματικοῦ ἐπιπέδου τοῦ ποιμνίου, καὶ ἐπίσης, βεβαίως, προσπάθεια ἀφομοίωσης τῶν πολλῶν διαφορετικῶν λειτουργικῶν τύπων ποὺ ὑπῆρχαν κατὰ τόπους. Καὶ στὴν Ἀνατολή καὶ στὴν Δύσιν εἶχαν ἐξελιχθῆ πολλὰ διαφορετικὰ τυπικά, πρᾶγμα ποὺ δη-

Ὁρθοδόξων ἐξέλεξεν ὡς νέον Προκαθήμενον καὶ Μητροπολίτην Σλατιοάρας τὸν ἀπὸ Νεάμτς Δημοσθένην καὶ εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ἐπισκόπου Νεάμτς προήγαγε τὸν Ἀρχιμανδρίτην Δαυῖδ. Ἡ Ρουμανικὴ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπέστειλε πρὸς τὴν Ἱερὰν ἡμῶν Σύνοδον εἰρηνικὴν καὶ ἀδελφικὴν ἐπιστολήν, ἣτις θὰ ἀπαντηθῆ ὁμοιοτρόπως, κατὰ τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἔθος.

β. Ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης τῆς ΡΟΕΔ κ. Ἀγαθάγγελος παραμένει εἰς τὴν Ὁδησόν, παρὰ τὴν ἐπικινδυνότητα ἐκ τῆς πολεμικῆς συρράξεως, ὑπάρχουν δὲ θύματα μεταξὺ τῶν πιστῶν τῆς ΡΟΕΔ καὶ ὑλικά καὶ ζημιαί εἰς τοὺς ἐν Οὐκρανίᾳ Ἱεροὺς Ναοὺς Αὐτῆς. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπεφάσισε τὴν διενέργειαν δισκοφορίας εἰς τοὺς Ἱ. Ναοὺς τῆς Ἐπικρατείας πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν θυμάτων τῆς ἐν Οὐκρανίᾳ πολεμικῆς συγκρούσεως. Τὸ συναχθέν ποσὸν θὰ σταλῆ εἰς τὸν Μητροπολίτην κ. Ἀγαθάγγελον προκειμένου νὰ διανεμηθῆ ἀναλόγως εἰς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην. Ὁ

χρόνος διενεργείας τῆς δισκοφορίας θὰ ὀρισθῆ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ κατὰ τόπον Ἐπισκόπου.

3. Συνεζητήθη τὸ θέμα τῆς ἠλεκτρονικῆς πλέον δηλώσεως τῶν βαπτίσεων εἰς τὰ ληξιαρχεῖα καὶ τῶν πρακτικῶν προβλημάτων, τὰ ὁποῖα ἐνδέχεται νὰ ἀνακύψουν. Περὶ τοῦ ζητήματος τούτου χρειάζεται περαιτέρω ἀκόμη καὶ νομικῆς φύσεως διερεύνησις.

4. Κατόπιν θετικῆς εἰσηγήσεως τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Δογματικῶν καὶ Κανονικῶν Ζητημάτων ἐνεκρίθη ἡ ἔκδοσις τοῦ Παρακλητικοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Νικολάου ἐξ Ἰχθύος Κορινθίας, συνταχθεῖσα πρωτοβουλία τοῦ εὐλαβεστάτου κ. Ἐλευθερίου Χαμπεσιῆ.

5. Συνεζητήθησαν αἱ ἐξελίξεις εἰς νομικὰ καὶ δικαστικὰ ζητήματα.

6. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀντεμετώπισε καὶ ἕτερά τινα ζητήματα τρεχούσης φύσεως.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

μιουργούσε σύγχυσιν σὲ ἐκείνους ποὺ ταξίδευαν ἐκτὸς τῆς πατρίδος τους, ὥστε μπορούμε νὰ θεωροῦμε πραγματικὸ δῶρο Θεοῦ τὸ γεγονὸς ὅτι σήμερα παντοῦ στὴν Ὁρθοδοξία ὑπάρχει τὸ ἴδιο λειτουργικὸ ἰδίωμα, σὲ σημεῖο ποὺ ἕνας Ὁρθόδοξος ταξιδιώτης, ὅπου καὶ νὰ ταξιδεύσῃ στὸν κόσμον, νὰ γνωρίζει ποῦ βρίσκεται στὴν λατρεία, ἔστω καὶ χωρὶς νὰ καταλαβαίνει κάποια λέξη τῶν λεγομένων.

Μετὰ τὴν μικρὴ αὐτὴ εἰσαγωγὴ στό θέμα τῆς Ὁρθόδοξου λατρείας, θὰ ἤθελα νὰ προτείνω στὴν προσοχή σας τὴν σημασία ποὺ πιστεύω ὅτι ἔχει τὸ θέμα αὐτὸ γιὰ μᾶς τοὺς Γνησίους Ὁρθοδόξους Χριστιανούς. Ὅπως ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς γνωρίζει τί σημαίνει ἡ παρουσία τῆς Εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας ὅταν προσεύχεται, χωρὶς νὰ μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ μὲ λόγια τί εἶναι ἀκριβῶς αὐτὸ ποὺ αἰσθάνεται, ἔτσι εἶναι δύσκολο νὰ ἐκφράσῃ κανεὶς μὲ λόγια τί ἀκριβῶς εἶναι τὸ Ὁρθόδοξο ἦθος στὴν θεία λατρεία. Ἀλλὰ ὅσο εἶναι δύσκολο νὰ ἐκφρασθῇ αὐτὸ τὸ ἦθος μὲ λέξεις, τόσο εἶναι γνώριμη σὲ ὅλους μᾶς αὐτὴ ἡ αἴσθησις, αὐτὴ ἡ ὁμορφιά τῆς γνησίας Ὁρθοδόξου λατρείας. Ἡ κλῆσις μᾶς λοιπὸν, ὡς γνησιῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, δὲν εἶναι μόνον ἡ διατήρησις τοῦ Πατρῶου ἡμερολογίου, καὶ ἡ καταπολέμησις τῶν ἀντι-ορθοδόξων διδασκαλιῶν τῶν ἡμερῶν μᾶς, ἀλλὰ καὶ ἡ διατήρησις τοῦ ἦθους τῆς Ὁρθοδόξου λατρείας μᾶς.

Τί λοιπὸν σημαίνει αὐτὸ σὲ πρακτικὸ ἐπίπεδο; Θυμοῦμαι ἕνα βιβλίο ποὺ διάβασα ὅταν ἤμουν ἀκόμη λαϊκός, μία εἰσαγωγὴ στὸν κόσμον τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἐκεῖ περιέγραφε, μπορῶ νὰ πῶ μὲ ἐνθουσιασμό, τοὺς ναοὺς τῶν Ἑλλήνων Παλαισημερολογιτῶν, τὴν ταπεινὴ καὶ παραδοσιακὴ ψαλμωδία, τὸ καθαρὸ κερὶ, τὰ κανδήλια μὲ ἐλαιόλαδο, καὶ ὅλα τὰ καλὰ ποὺ πρέπει νὰ χαρακτηρίζουν τοὺς ναοὺς μᾶς. Καὶ εἶχε δίκαιο ὁ συγγραφεὺς: εἴμεθα πράγματι, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, οἱ φύλακες μᾶς πολὺ σημαντικῆς παρακαταθήκης. Χωρὶς πνεῦμα κατακρίσεως, ἀλλὰ ἀπλῶς διαπιστώνοντες τὴν πραγματικότητα, βλέπουμε πόσο οἱ ἀδελφοί μᾶς νεοσημερολογῖτες συνεχῶς ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὸ ὠραῖο πνεῦμα τῆς Ὁρθοδόξου λατρείας. Ὅλοι εἴμεθα μάρτυρες τῆς καταστάσεως τῆς ἐκκοσμικεύσεως αὐτῆς, ἐκκοσμικεύσεως ποὺ ἐνίοτε φθάνει σὲ σημεῖο ποὺ ξεφεύγει ἀπὸ κάθε μέτρο ἱεροπρεπείας.

Ποιά λοιπὸν πρέπει νὰ εἶναι τὰ στοιχεῖα τῆς γνησίας ὀρθοδόξου λατρείας; Μὲ συντομία θὰ ἐπεσήμαινα τέσσαρα στοιχεῖα, τὰ στοιχεῖα ποὺ περισσότερο κινδυνεύουμε νὰ χάσωμε στὶς ἡμέρες μᾶς.

Πρῶτον εἶναι τὸ ἀσκητικόν: Πράγματι πρέπει νὰ κουραζώμεθα σωματικῶς καὶ διανοητικῶς διὰ νὰ συμμετέ-

χωμε στὴν λατρεία: σωματικῶς μὲ τὴν ὀρθοστασία καὶ τὶς μετάνοιες, καὶ διανοητικῶς μὲ τὴν συνεχῆ προσοχὴ ποὺ χρειάζεται διὰ νὰ παρακολουθοῦμε τὰ θεόπνευστα λόγια τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν. Πῶς λοιπὸν κινδυνεύει σήμερα τὸ ἀσκητικόν; Μὲ τὸ πλῆθος τῶν καθισμάτων ποὺ δυστυχῶς ἐπικρατεῖ στοὺς ναοὺς τῆς Ἑλλάδος, μὲ τὸ νὰ κάθεται ὁ κόσμος σχεδὸν συνεχῶς τὴν ὥρα τῆς προσευχῆς, μὲ τὰ καθίσματα ποὺ ἐμποδίζουν τὸν κόσμον ἀπὸ τὸ νὰ γονατίζουν ἢ νὰ κάνουν μετάνοιες. Πρέπει νὰ ἐνθυμίζωμε στοὺς πιστοὺς μᾶς τὴν ἀξίαν αὐτῆς τῆς συμμετοχῆς στὴν προσευχὴ διὰ μέσου τῆς ὀρθοστασίας. Προσωπικῶς ἔχω κουρασθῆ μὲ τὸ νὰ πείσω ἐπιτρόπους σὲ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου νὰ ἀπομακρύνουν τουλάχιστον μερικὰ καθίσματα ἀπὸ τοὺς ναοὺς! Καὶ εἶναι κοινὴ παρατήρησις ὅτι ὅταν κάθεται ὁ ἄνθρωπος νυστάζει, καὶ ἔτσι πολὺ πιὸ δύσκολα παρακολουθεῖ τὰ λόγια τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν, ποὺ πολλάκις εἶναι κάπως δύσκολα καὶ ἀπαιτοῦν ἀρκετὴ προσοχὴ.

Τὸ δεύτερο στοιχεῖο εἶναι ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς λατρείας. Ἡ λατρεία μᾶς εἶναι δοξολογία τοῦ ὑψίστου Θεοῦ, καὶ δι' αὐτὸ πρέπει νὰ διεξάγεται μὲ τάξη καὶ λαμπρότητα. Τὰ ἱερὰ ἄμφια, ἡ διακόσμησις καὶ ὅλα τα ὑπόλοιπα στοιχεῖα, κατὰ τὴν δυνατότητα βεβαίως τοῦ καθενός, πρέπει νὰ ἐμπνέωνται ἀπὸ τὴν γνωστὴ ἔκφρασις τῶν ἀποσταλμένων τοῦ Ἁγίου Βλαδιμήρου, ὅταν ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὴν Ἁγία Σοφία τῆς Κωνσταντινουπόλεως: “Εἶδα με τόση δόξα καὶ ὁμορφιά ὥστε δὲν ξέραμε ἂν ἤμασταν στὴν γῆ ἢ στὸν οὐρανόν, καὶ διαπιστώσαμε ὅτι ὁ πραγματικὸς Θεὸς εἶναι ὁ Θεὸς

αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων.” Καὶ αὐτὸ τὸ στοιχεῖο, τῆς μεγαλοπρεπείας δηλαδή, πῶς κινδυνεύει; Κυρίως ἀπὸ τὴν ἀμέλεια - μπορεῖ καὶ ἀπὸ τὴν ἄγνοια - τῶν ὑπευθύνων τῶν ναῶν, γιὰ τὴν περιποίηση τοῦ ναοῦ, γιὰ τὴν σωστὴ ψαλμωδία, γιὰ τὴν καθαρὴ ἀνάγνωσις, καὶ τὴν ἀποφυγὴ τῆς βίας ποὺ χαρακτηρίζει τόσοσους ἀπὸ μᾶς τοὺς κληρικοὺς.

Τὸ τρίτο στοιχεῖο εἶναι ἡ ὁμορφιά. Πολὺ ἀπλῶς πρέπει νὰ προσφέρωμε στὸν Θεὸ κατὰ τὴν λατρεία μᾶς ὅ,τι καλύτερο ἔχομε, τὴν καλύτερη ψαλμωδία, τὴν καλύτερη ἀγιογραφία, καὶ τὶς δύο σύμφωνα μὲ τὴν παραδοσιακὴ τέχνη τῆς Ὁρθοδοξίας, ποὺ προσπαθεῖ πάντοτε νὰ ἐκφράζῃ μὲ τὸν τρόπο τῆς τῆς ὁμορφιάς τοῦ ἄνω κόσμου. Καὶ ἐδῶ ἔχουν θέση τὰ στοιχεῖα ποὺ ἀναφέραμε πιὸ πάνω: τὸ καθαρὸ κερὶ καὶ τὸ ἐλαιόλαδο, δηλαδή ἡ προσφορὰ στὸν Θεὸ τῶν καλύτερων ποὺ ἔχομε, πρώτης ποιότητος, ὄχι δευτέρας. Καὶ αὐτὸ τὸ στοιχεῖο, τῆς ὁμορφιάς δηλαδή, πῶς κινδυνεύει σήμερα; Καὶ ἀπὸ ἀμέλεια, καὶ ἀπὸ τσιγγουνιά, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ κακῶς ἐννοουμένη προσκόλλησις σε παλαιούς, ἀλλὰ ὄχι παραδοσιακοὺς, τύπους διακοσμῆσε-

Ἡ Ἑορτή τῆς Σταυροπροσκυνήσεως τὴν Γ΄ Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν

ὑπὸ Ἱερομ. Καλλινίκου Ἡλιόπουλου

Ἡ δευτέρα καθιερωθεῖσα ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τοῦ Σταυροῦ εἶναι ἡ ἑορτὴ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, τὴν Γ΄ Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν ἐν τῷ μέσῳ τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς¹. Αὐτὴ ἡ ἑορτὴ, ὅπως καὶ ἡ ἑορτὴ τῆς Ὑψώσεως, ἀνήκει στὸν κύκλο τῶν Δεσποτικῶν Ἑορτῶν, ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενο (Δεσποτικές ὀνομάζονται οἱ πρὸς τιμὴν τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ ἑορτές), ἀλλὰ ὡς πρὸς τὸν χρόνο ἀνήκει στὸν κύκλο τῶν Κινητῶν ἑορτῶν (Κινητές ὀνομάζονται οἱ ἑορτές οἱ ὁποῖες ἑορτάζονται σὲ κινητὴ ἡμερομηνία, ἀνάλογα μὲ τὸ πότε ἑορτάζεται τὸ Πάσχα καθορίζεται ὁλοσὸν ὁ πασχάλιος κύκλος τῶν κινητῶν ἑορτῶν).

Ἡ ἑορτὴ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως ἀνάγει τὴν ἀρχὴ καὶ

τὴ γένεσίν της κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ δ΄ αἰῶνος μ.Χ. καὶ συνδέεται ἄμεσα μὲ τὴν ἑορτὴ τῆς εὐρέσεως τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὴν Ἁγία Ἐλένη, ἀλλὰ καὶ ἔμμεσα μὲ τὴν ἑορτὴ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Σταυροῦ τῆς 14ης Σεπτεμβρίου τοῦ 335 μ.Χ. Ἡ πρώτη αὐτῆ ἀποψη καὶ ἐπικρατέστερη πού ἔχει διατυπωθεῖ εἶναι ὅτι προέκυψε «μᾶλλον ἐκ μεταθέσεως τῆς ἀναμνήσεως τῆς εὐρέσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ (6 Μαρτίου)»². Θὰ δοῦμε πρῶτα ὀλίγα τινὰ στοιχεῖα διὰ τὴν εὐρεση τοῦ Τιμίου Ξύλου, τὰ ὁποῖα συνδέονται μὲ τὴν μετάθεση τῆς ἑορτῆς.

Ἀναφέρει χαρακτηριστικὰ ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἱεροσολύμων στὴν ἐπιστολὴ του πρὸς τὸν Κωνσταντίο, υἱὸ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου: «ἐπὶ τοῦ θεοφιλεστάτου καὶ τῆς μακα-

ως τῶν ναῶν. Πρέπει σήμερον, δυστυχῶς, νὰ προστεθῇ καὶ ἡ φρικτὴ καὶ κακόγουστη διακόσμηση τῶν ναῶν διὰ τὴν βαπτίσεις καὶ τοὺς γάμους, πού ἐκφράζει μόνον κοσμικὴ ἐπίδειξη καὶ καταστρέφει τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ὠραιότητα τοῦ μεγάλου μυστηρίου πού τελεῖται.

Τὸ τελευταῖο στοιχεῖο εἶναι μᾶλλον καὶ τὸ πιὸ δύσκολο νὰ ὀρισθῇ μὲ λέξεις, ἐνῶ εἶναι τὸ πιὸ εὐκόλο νὰ τὸ αἰθάνεται ὁ ἐκκλησιαζόμενος· αὐτὸ εἶναι ἡ **κατάνυξις**. Ἡ Ὁρθόδοξη λατρεία μας δὲν εἶναι μόνον ἡ ὀρθὴ δοξολογία τοῦ Ὑψίστου Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ μέσον διὰ νὰ ἐλκύεται ὁ πιστὸς στὴν ἐγκάρδια προσευχὴ καὶ τὴν μετάνοια. Πῶς γίνεται αὐτό; μὲ τὸν συνδυασμὸ τῶν στοιχείων πού ἀναφέραμε: στὰ ἱερὰ κείμενα τῆς Ἐκκλησίας ἔχομε θησαυρὸ ἀνεκτίμητο διδασκαλίας, καὶ κάθε συνειδητὸς πιστὸς γνωρίζει πῶς ἐγγίζουσι τὴν ψυχὴν αὐτὰ τὰ κείμενα ὅταν προσφέρωνται μὲ τὸν τρόπο πού ζητεῖ ἡ παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ κατάνυξις εἰδικῶς ἔχει τόσον ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τοὺς ναοὺς καὶ τὴν λατρεία τῶν ἑτεροδόξων ὥστε τὰ τελούμενα στοὺς ναοὺς τῶν παπικῶν, παραδείγματος χάριν, νὰ μοιάζουσι πολλάκις περισσότερο μὲ κέντρο διασκεδάσεως παρὰ μὲ ἐκκλησία. Καὶ τί πρέπει νὰ κάνωμε ἡμεῖς διὰ νὰ μὴν διώξωμε τὸ πνεῦμα τῆς κατανύξεως ἀπὸ τοὺς ναοὺς μας; Τί πρέπει νὰ ἀποφύγωμε; Πιστεύω ὅτι πολλὰ εἶναι οἱ ἀπαντήσεις! Νὰ ἀριθμήσωμε μερικές.

Πρῶτον: σύστημα ἐνισχύσεως ἡχοῦ νὰ ὑπάρχη μόνον ἐκεῖ πού χρειάζεται, ὄχι δηλαδὴ σὲ ναοὺς μικροὺς μὲ καλὴ ἀκουστική. Καὶ αὐτὸ τὸ σύστημα νὰ ρυθμίζεται σὲ χαμηλὸ ἐπίπεδο, ἀρκετὸ ὥστε νὰ ἀκούονται καθαρὰ τὰ ἀναγνώσματα καὶ ὁ ἱερεὺς.

Δεύτερον: τὸ ἠλεκτρικὸ φῶτισμα τοῦ ναοῦ νὰ εἶναι περιορισμένο ὥστε ὁ καθένας νὰ προσεύχεται ὡς ἐν κρυπῷ.

Τρίτον: Ἡ ψαλμωδία νὰ εἶναι κατὰ τὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας, ὁμορφὴ ἀλλὰ ταπεινὴ, ἀποφεύγοντας τόσο τὴν βία, ὅσο καὶ τὴν πολὺ ἐκτεταμένους μελωδίες, πού εἶναι

ἀκατανόητες καὶ κουραστικὲς σὲ ἐκείνους πού δὲν γνωρίζουσι τὴν μουσική.

Τέταρτον: Νὰ ἐπιβάλλεται, ἔστω μὲ αὐστηρότητα, ἡ ἡσυχία καὶ ἡ σιωπὴ στὸν ναό. Πολλοὶ μοῦ λέγουσι ὅτι αὐτὸ δὲν ἐφαρμόζεται στὴν Ἑλλάδα, διότι οἱ Ἕλληνες εἶναι ἄνθρωποι θορυβώδεις καὶ ὅτι αὐτὸ εἶναι μάλιστα ἀδύνατον ἐκεῖ πού ὑπάρχουσι πολλὰ παιδιά. Σὲ ἐκείνους ἀπαντῶ ὅτι στὴν πραγματικότητα καὶ οἱ Ἕλληνες εἶναι πολὺ εὐτακτοὶ ὅταν τοὺς ἐπιβάλλεται. Γιὰ τὰ παιδιά, ἅς δοῦνε τὸ παράδειγμα τῶν παιδιῶν στὴν Ἀφρική, πού στέκονται πάντα μὲ παραδειγματικὴ ἡσυχία στὸν ναό τοῦ Θεοῦ. Ἡ συμπεριφορὰ τῶν μικρῶν ἐξαρτᾶται στὸ μεγαλύτερο μέρος ἀπὸ τὸ καλὸ παράδειγμα τῶν γονέων.

Πέμπτον: κατὰ τὸ ρητὸν τοῦ Ἀποστόλου “Πάντα εὐσημῶν καὶ κατὰ τάξιν γινέσθω” νὰ ὑπάρχη καὶ ἀπὸ τοὺς κληρικοὺς ἡ κατάλληλη καὶ διακριτικὴ ἐπέμβασις ὅταν χρειάζεται νὰ διορθωθῇ ἕνα λάθος, ὥστε νὰ μὴ διαταράσσεται ἡ ἡσυχία τῆς προσευχῆς.

Ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς θὰ μπορούσε νὰ προσθέσῃ πολλὰ ἄλλα. Αὐτὲς οἱ μικρὲς καὶ πολὺ σύντομες παρατηρήσεις εἶναι ἀπλῶς καρπὸς μιᾶς διακονίας στὴν Ἐκκλησία μας στὴν Ἑλλάδα ἐδῶ καὶ σχεδὸν πενήντα ἔτη. Νὰ μὲ συγχωρήτε γιὰ τὴν τόλμη μου, ἀλλὰ σκοπὸς μου ἦταν μόνον νὰ ὑπενθυμίσω τὸ μεγάλο χρέος πού ἔχομε νὰ διαφυλάξωμε τὴν τόσο ὁμορφὴ λειτουργικὴ παράδοσίν μας. Ὡς Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ νὰ συνεχίσωμε τὸν ἀγῶνα διὰ νὰ παραδώσωμε στὰ παιδιά μας ὄχι μόνον αὐτὸ πού παραλάβαμε ἀπὸ τοὺς προκατόχους μας, ἀλλὰ καὶ κάτι ἀκόμη καλύτερο, ὥστε νὰ μπορέσωμε νὰ ποῦμε, κατὰ τὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο, σὲ ὅποιονδήποτε ἐνδιαφερόμενο: “Ἐρχου καὶ ἴδε”, ἐλάτε διὰ νὰ δῆτε τὴν μεγαλοπρέπεια, τὴν ὁμορφιά, καὶ τὴν κατάνυξιν τῆς Ὁρθοδόξου λατρείας μας.

Εὐχαριστοῦμε καὶ Καλὴ Σαρακοστή!

ρίας μνήμης Κωνσταντίνου τοῦ σοῦ πατρός, τό σωτήριον τοῦ Σταυροῦ ξύλον ἠῤῥηται τῆς θείας χάριτος, τῷ καλῶς ζητοῦντι τήν εὐσέβειαν, τῶν ἀποκεκρυμμένων ἀγίων Τόπων παρασχούσης τήν εὐρεσιν»³. Ὁ αὐτός Ἱερός Πατήρ μαρτυρεῖ, σέ μία ἀπό τίς ἐπιστολές του πρὸς τοὺς φωτιζόμενους, τήν ἐπί τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου εὐρεση τοῦ Σταυροῦ καθὼς καί τήν ὑπαρξη Αὐτοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του (4ος αἰῶνας μ.Χ)⁴. Ἐπίσης αὐτὴ ἡ ἀνεύρεση τοῦ Σταυροῦ ἀπὸ τὴν Ἁγία Ἐλένη ἐπὶ Μεγάλου Κωνσταντίνου μαρτυρεῖται καί ἀπὸ τοὺς ἱστορικούς, πού κατέγραψαν ἀνόθευτη τὴν Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, ὅπως ὁ Σωκράτης ὁ σχολαστικός⁵ καί ὁ Ἑρμείας ὁ Σωζόμενος⁶, ἀλλὰ καί ἀπὸ ἴδια ἐπιστολὴ τοῦ Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου πρὸς τὸν Μακάριο Ἱεροσολύμων καί τὸν ἔπαρχο Δρακιλλιανό⁷.

Ἡ Ἁγία Ἐλένη φτάνοντας στὰ Ἱεροσόλυμα περὶ τὸ 326 μ.Χ ξεκίνησε τὴν ἀναζήτηση τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, τὸν Ὅποιον καί βρῆκε μαζί μέ τὸν Πανάγιο Τάφο καί τοὺς δύο σταυροὺς τῶν δύο ληστῶν τῶν συσταυρωθέντων μέ τὸν Κύριο, ἀφοῦ πρῶτα γκρέμισε τὸ ναὸ τῆς Ἀφροδίτης, πού εἶχαν ἀνεγείρει οἱ ἐθνικοὶ στό σημεῖο ταφῆς τοῦ Χριστοῦ⁸. Γιά τὸν θαυματουργικὸ τρόπο τῆς εὐρέσεως τοῦ σταυροῦ ὑπάρχουν διάφορες παραδόσεις ἀνάμεσα στίς ὁποῖες δεσπάζει ἡ παράδοση αὐτὴ μέ τὸ μυρωδάτο φυτὸ πού λέγεται βασιλικός, μέ τὸ ὁποῖο μέχρι σήμερα στολίζουμε τὸν Τίμιο Σταυρὸ καί τὸ μοιράζουμε ὡς εὐλογία στοὺς πιστοὺς τὴν ἡμέρα τῆς Ὑψώσεως⁹. Ὁ Ἅγιος Νεκτάριος ἀναφέρει τὸ θαῦμα τῆς θεραπείας τῆς νεκρῆς γυναίκας, ἡ ὁποία ἀναστήθηκε ἀκουμπώντας πάνω στό Ζωηφόρο Σταυρὸ: «ἐπειδὴ δὲ δύσκολον ἦτο νὰ διακριθῆ ὁ σταυρὸς τοῦ Σωτήρος καί τῶν ληστῶν, ὁ τότε Ἱεροσολύμων ἐπίσκοπος Μακάριος προσήνεγκεν ἕκαστον τῶν τριῶν εὐρεθέντων σταυρῶν ἐπὶ τινος θανατηφόρου πασχούσης γυναίκος. Καί τῶν μὲν δύο εἰς μάτην τεθέντων, ἅμα τοῦ τρίτου ἐπιψάσαντος τοῦ σώματος τῆς ἀγωνιώσης παραχρῆμα ἠνθρωθῶθη αὐτὴ καί ἐγένετο ὑγιής»¹⁰.

Ἡ τοπικὴ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων ἀρχίζει νὰ πανηγυρίζει αὐτὴν τὴν ἱστορικὴ εὐρεση τοῦ Σταυροῦ τὴν 6ην Μαρτίου, καί νὰ τελεῖ ὕψωση καί προσκύνηση τοῦ Τιμίου Ξύλου, διότι «ἡ ὕψωσις ἠκολούθησεν ἀμέσως μετὰ τὴν εὐρεσιν αὐτοῦ. Ἐγένετο δὲ αὕτη ὅπως ὁ λαὸς ὅλος ἴδῃ τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου καί προσκύνῃσιν αὐτόν, ὃν ὁ ἐπίσκοπος Μακάριος ἀναβάς ἐπὶ τινος τόπου ὑψηλοῦ ὕψωσε καί ἐπέδειξεν»¹¹. Σήμερα ὁμως, αὐτὴ τὴν ἐορτὴ τῆς εὐρέσεως τοῦ Σταυροῦ, ἡ Ἐκκλησία δὲν τὴν πανηγυρίζει μέ ὕψωση καί προσκύνηση, ἀπλῶς στό Συναξάριο τῆς 6ης Μαρτίου ἀναφέρεται ἡ εὐρεση τοῦ Σταυροῦ καί τῶν τιμίων ἡλων: «Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῆς εὐρέσεως τοῦ τιμίου Σταυροῦ, ὑπὸ τῆς μακαρίας Ἐλένης... Δίδωσιν ἡμῖν Ἐλένη ταύτην χάριν, Βλέπειν τὸ σῶσαν ἐκ φθορᾶς ἡμᾶς ξύλον... Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῆς εὐρέσεως τῶν τιμίων ἡλων... Φανέντες ἦλοι Βασιλεῖ, τοῦ μὲν κράνους, Ἄγαλμα κείνται, τοῦ χαλινου δὲ κράτος»¹². ἀλλὰ καί στὴν ἀκολουθία τῆς αὐτῆς ἡμέρας δὲν ὑπάρχουν κανόνες καί τροπάρια ἀφιερωμένα στό Σταυρὸ, μόνον τὰ παραπάνω ὑπομνήματα μετὰ τῶν στίχων¹³.

Ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖον ἔπαυσε ἡ Ἐκκλησία νὰ πανηγυρίζει τὴν ἐορτὴ τῆς εὐρέσεως τοῦ Σταυροῦ εἶναι ἀπλῶς ἡ μετάθεσή τῆς τὴν Γ΄ Κυριακῆ τῶν Νηστειῶν, γιὰ τὸ ὁποῖο συνηγορεῖ ὁ Ἅγιος Νεκτάριος λέγοντας: «Ἐπειδὴ ἡ 6η Μαρ-

τίου συμπίπτει τῆ Γ΄ Κυριακῆ τῶν Νηστειῶν, ὅταν τὸ Πάσχα ἐμπέση τῆ 3η Ἀπριλίου, οἱ Ἅγιοι Πατέρες, οἱ τὰ πάντα καλῶς διαταξάμενοι, καλὸν ἠγήσαντο νὰ ἐορτάζηται ἡ τῆς εὐρέσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐορτὴ πάντοτε κατὰ τὴν Κυριακὴν ταύτην μεγαλοπρεπῶς ὅπως ἐνισχύη, κατὰ τὸν ὑπομνηματισμὸν τοῦ Τριωδίου, τοὺς ἀγωνιζομένους τὸν ἀγῶνα τῆς ἀρετῆς κατὰ τὸ μακρὸν τῆς νηστείας στάδιον τῆς μεγάλης Τεσσαρακοστῆς· γίνεται δηλαδὴ, τρόπον τινά, μετάθεσις τῆς ἐορτῆς καί ἐν τοῖς ἔτεσιν ἐν οἷς ἡ 6η Μαρτίου δὲν συμπίπτει τῆ Γ΄ Κυριακῆ τῶν Νηστειῶν. Τοιοῦτόν τι συμβαίνει καί ἐν ταῖς ἐορταῖς Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Ἰωάννου τῆς Κλίμακος καί Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν, ὅπως δηλονότι ἐκάστη Κυριακῆ τῶν Νηστειῶν ἐπιδεικνύη καί τι λαμπρὸν ἀρετῆς πρὸς ἐνθάρρυνσιν καί ἐνίσχυσιν τῶν ἀγωνιζομένων χριστιανῶν. Διὰ τοῦτο φρονῶ ὅτι ἡ ἐορτὴ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως εἶναι ἡ ἐορτὴ τῆς εὐρέσεως· ἔπαυσε πλέον νὰ ἐορτάζηται. Ἐπειδὴ δὲ οἱ Ἅγιοι Πατέρες οὐδὲν αὐθαίρετως ἀπεφάσισαν,

οὐδὲ ἠδύναντο αὐθαίρετως τὴν ἐορτὴν τῆς εὐρέσεως νὰ καταπαύσωσι, διὰ τοῦτο φρονῶ ὅτι ἡ ἐορτὴ τῆς εὐρέσεως ἐστὶν ἡ αὐτὴ τῆ ἐορτῆ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως. Εἰς τοῦτο συνηγορεῖ α) καί ἡ ἔλλειψις τῶν τροπαρίων καί τῶν κανόνων ἐν τῆ ἐορτῆ τῆς εὐρέσεως κατὰ τὴν 6ην Μαρτίου καί β) οἱ εὐρισκόμενοι κανόνες καί τὰ τροπάρια κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, ἅτινα φαίνονται ὅτι ἀνάγονται εἰς πολὺ προγενεστέρους χρόνους καί προσαρμολογῶνται εἰς τὴν εὐρεσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ὡς τὸ ἐξῆς καί ἔτερά τινα: «Σήμερον γίνεται χαρὰ, ἐν οὐρανῷ καί ἐπὶ γῆς, ὅτι τοῦ σταυροῦ τὸ σημεῖον, κόσμῳ ἐμφανίζεται, Σταυρὸς ὁ Τρισμακάριστος· οὗτος γὰρ προτεθεὶς ἀναβλύζει, τοῖς προσκυνούσιν αὐτόν χάριν ἀένναον»¹⁴. Αὐτὴ ἡ μετάθεσις ἄλλωστε ἐνισχύεται καί ἀπὸ τὴν ἀπαγόρευση τελέσεως Θείας Λειτουργίας τίς καθημερινές ἡμέρες τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, πλὴν μόνον Προηγιασμένης¹⁵.

Δύο ὁμιλίαι Πατέρων ἀφιερωμένες στὴν Κυριακῆ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως μαρτυροῦν τὸ πότε περίπου τοποθετεῖται χρονολογικὰ αὐτὴ ἡ μετάθεσις. Περὶ τὸ 715-730 μ.Χ. ἡ ἐορτὴ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως εἶναι πλέον καθιερωμένη, ἀφοῦ ὁ Πατριάρχης Γερμανὸς ὁ Α΄ τῆς ἀφιερώνει σχετικὴ ὁμιλία¹⁶, ἀλλὰ κι ἂν ὑποθέσουμε ὅτι ἡ ὁμιλία τοῦ Ἁγίου Σωφρονίου Ἱεροσολύμων γιὰ τὴν προσκύνηση τοῦ Σταυροῦ «τῆ μέση ἐβδομάδι τῆς ἁγίας Τεσσαρακοστῆς»¹⁷ εἶναι ὄντως αὐθεντικὴ τότε ἐπιτρέπεται ἡ χρονολόγησις τῆς ἐορτῆς πρὶν τὸν ζ΄ αἰῶνα¹⁸. Ἄρα πιθανόν ἡ τόσο γνωστὴ καί διαδεδομένη στὴν Ἀνατολὴ κατὰ τοὺς τρεῖς πρώτους αἰῶνες (ἐννοεῖται τρεῖς αἰῶνες μετὰ τὴν εὐρεση τοῦ Σταυροῦ τὸ 326 μ.Χ) ἐορτὴ τῆς πρώτης εὐρέσεως καί ὕψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἦτοι τῆς Σταυροπροσκυνήσεως ἡ ὁποία ἐτελεῖτο τὴν 6ην Μαρτίου, καί ἀφοῦ μεσολάβησε καί ἡ νίκη τοῦ Ἡρακλείου κατὰ τῶν Περσῶν καί ἡ δευτέρη ὕψωση τοῦ Σταυροῦ τὸ 630 μ.Χ, ἡ ἐορτὴ τῆς Κυριακῆς τῆς Σταυροπροσκυνήσεως ἀντικαθιστᾶ πλήρως τὴν ἐορτὴ τῆς εὐρέσεως, ἐξαπλώνεται πλέον γύρω στὸν ζ΄ αἰῶνα καί μετὰ σέ ὅλη τὴν Ἀνατολὴ καί τὴ Δύση καί παγιώνεται¹⁹.

Ἄλλωστε αὐτὴ ἡ παγίωσις τῆς ἐορτῆς ὀδήγησε σέ ἐπέκταση τῆς ἐορτῆς ἀπὸ τὴν Τετάρτη τῆς Γ΄ ἐβδομάδος τῶν Νηστειῶν μέ προεότρια σταυρώσιμα τροπάρια ἕως καί τὴν Παρασκευὴ τῆς Δ΄ ἐβδομάδος τῶν νηστειῶν μέ μεθέορτα,

μέ αποτέλεσμα όλη ή Δ΄ εβδομάδα τών Νηστειών νά άκτινοβολεί τή χάρη του Σταυρου²⁰ και νά όνομάζεται «σταυροφόρος εβδομάδα»²¹ μέ κύριο χαρακτηριστικό τήν «φωτοφόρον του Σταυρου προσκύνησιν»²². Η μετά τήν Κυριακή τής Σταυροπροσκυνησεως εβδομάδα, ή Δ΄ τής Μεγάλης Τεσσαρακοστής, έως και τόν έσπερινό του Σαββάτου, είναι άφιερωμένη στον Τίμιο Σταυρο²³.

Βέβαια έχουν διατυπωθεί και δευτερεύουσες άπόψεις για τήν γένεση τής έορτής τής Σταυροπροσκυνησεως, τίς όποίες ένδεικτικά αναφέρουμε. Η πρώτη αναφέρεται, μέ συσχετισμό τής τελετής τής προσκύνησης του Τιμίου Σταυρου στο λειτουργικό σημείο μεταξύ του τέλους του όρθρου και τής έναρξης τής Θείας Λειτουργίας, στην καταγωγή τής έορτής από τήν ειδική τελετή τής προβολής σε έπίσημη προσκύνηση του Σταυρου, παλαιότερα στα Ίεροσόλυμα και άργότερα και στην Κωνσταντινούπολη, τή Μεγάλη Παρασκευή, ή όποια τελικά δέν ισχύει διότι αυτή ή άρχαία λειτουργική πράξη έχασε τήν αίγλη έφόσον άντικαταστάθηκε από τά έγκώμια τής Μεγάλης Παρασκευής, ένω άντίθετα διατήρησε τήν παλαιά σημασία της στους Σύριους, τούς Κόπτες τής Αιγύπτου και τούς Άρμενίους²⁴. Και ή δεύτερη στηρίζεται στη μελέτη του Ίερομονάχου Μακαρίου Σιμωνοπετρίτη²⁵, ότι ή «έορτή τής τρίτης προσκύνησης του Σταυρου», όπως τήν αναφέρει, δηλαδή ή έορτή τής Σταυροπροσκυνησεως, έλκει τήν καταγωγή της από τή μεταφορά τεμαχίου Τιμίου Ξύλου στην Άπάμεια που δόθηκε από τόν άρχιεπίσκοπο Ίεροσολύμων στον Άλφειό έπίσκοπο Άπαμείας, και χρονολογείται από τίς άρχές του ζ΄ αιώνας στην Κωνσταντινούπολη ως ιδιαίτερη έορτή του καθεδρικού Ναου τής του Θεου Σοφίας, όπου στο Τυπικό τής Μεγάλης

Έκκλησίας (θ΄-ι΄ αιώνας) καταχωρείται άκριβώς στο μέσο τής Μεγάλης Τεσσαρακοστής, ήμέρα Τετάρτη και όχι Κυριακή, άπλώς τήν Γ΄ Κυριακή τών Νηστειών αναγγέλλεται ή προσκύνηση του Σταυρου τήν προσεχή εβδομάδα. Και ή τάξη αυτή τής προσκύνησης του Σταυρου έπεκτάθηκε σε όλόκληρη τήν εβδομάδα, τήν Δ΄ τών Νηστειών, έτσι ώστε νά μπορεί όλος ο λαός τής Κωνσταντινουπόλεως νά προσκυνήσει τό Τίμιο Ξύλο, οι άνδρες τήν Τρίτη και τήν Τετάρτη και οι γυναίκες τήν Πέμπτη και τήν Παρασκευή²⁶. Αυτή ή εβδομαδιαία προσκύνηση του Τιμίου Ξύλου στο μέσο τής Μεγάλης Τεσσαρακοστής γενικεύτηκε, και αυτή ή γενίκευση όδήγησε στη μεταφορά τής έορτής τήν Κυριακή για περισσότερη λαμπρότητα²⁷. Πάντως και από τίς δύο αυτές άπόψεις έξάγεται τό συμπέρασμα ότι ή έορτή τής Σταυροπροσκυνησεως δέν υπήρχε ως αυτοτελής έορτή αλλά προέκυψε είτε από κάποια λειτουργική πράξη είτε από κάποιο ιστορικό γεγονός, και άφου επικράτησε έπεκτάθηκε σε μία εβδομαδιαία λειτουργική προσκύνηση του Σταυρου. Τό ιστορικό αυτό γεγονός, έν τέλει, εις τό όποιο άνάγει τήν γένεση και τήν λειτουργική της εξέλιξη ή έορτή τής Σταυροπροσκυνησεως, δέν είναι άλλο από τήν εύρεση του Σταυρου του Κυριου από τήν Αγία Έλένη στις άρχές του δ΄ αιώνας (6η Μαρτίου του 326 μ.Χ.) όπου έπακολουθεί ή πρώτη ύψωση και προσκύνηση του Τιμίου Σταυρου. Αυτή ή έορτή, τής εύρέσεως και τής πρώτης προσκύνησης του Σταυρου, που μνημονεύεται στο Συναξάριο τής 6ης Μαρτίου, περί τίς άρχές του ζ΄ αιώνας μετατίθεται για περισσότερη λαμπρότητα και αίγλη τήν Γ΄ Κυριακή τών Νηστειών, ή όποια και πλέον άποκαλείται Κυριακή τής Σταυροπροσκυνησεως.

1. «Η έορτή τής έν χαρᾶ και φόβω θείας και τοῖς έν άγνοῖς χείλεσι και καρδία προσκυνήσεως του Τιμίου Σταυρου, εισαγομένη δι΄ ύμων Θεοδώρου του Στουδιου από τής Τρίτης τής γ΄ εβδομάδος τών νηστειών, διήκει από τής γ΄ Κυριακής μέχρι και τής Παρασκευής τής δ΄ εβδομάδος τών νηστειών. Τής έορτής άνηκούσης εις τήν τάξιν τών Δεσποτικών έορτών, ή ακολουθία αυτής συμπάλλεται μετά τής αναστασιμου, συμπαλλομένης μετ΄ αυτών ήδη και τής ακολουθίας του τυχόντος έορταζομένου Αγίου» βλ. Θρησκευτική και Ηθική Έγκυκλοπαιδεία (ΘΗΕ), 11ος τόμος, σελ. 435.

2. Βλ. Φουντούλη Ι., Λειτουργική Α΄, Θεσσαλονίκη 2004, σελ. 123-124.

3. Βλ. Κυρίλλου Ίεροσολύμων, Έπιστολή προς Κωνσταντιον τόν ευσεβέστατον Βασιλέα, περί του έν ουρανοῖς φανέντος σημείου του Σταυρου εκ φωτός, έν Ιεροσολύμοις όφθέντος, PG 33, 1168.

4. «Ελέγχει μέ ούτος ο Γολγοθᾶς, ού νύν πλησιον πάντες πάρεσμεν, έλέγχει με του Σταυρου τό ξύλον τό κατά μικρόν έντεύθεν πάση τή οικουμένη διαδοθέν...» βλ. Κυρίλλου Ίεροσολύμων Κατήχησις ΙΓ΄ Πρός Φωτιζομένους, PG 33, 772· πρβλ. Νεκταριου Κεφαλά Μητροπολιτου Πενταπόλεως, Ιστορική Μελέτη περί του Τιμίου Σταυρου, Έν Αθήναις 1912, σελ. 22.

5. Βλ. Σωκράτους Σχολαστικου, Έκκλησιαστική Ιστορία, τόμος Α΄ κεφ. ιζ΄: «ως του βασιλέως μήτηρ Έλένη, επί τά Ίεροσόλυμα παραγενομένη, τόν σταυρόν του Χριστου αναζητήσασα, εύρε και εκκλησιαν άνωκοδόμησεν» (PG 67, 117-121).

6. Έρμειου Σωζομενου Σαλαμινίου, Έκκλησιαστική Ιστορία, τόμος Β΄, κεφ. α΄: «Περί τής εύρέσεως του ζωηφόρου Σταυρου, και άγιων ήλων», PG 67, 929-933.

7. Βλ. Θεοδωρήτου Κύρου, Έκκλησιαστικής Ιστορίας Λόγοι Πέντε, τόμος α΄, κεφ. ιστ΄ «Έπιστολή του αυτου προς Μακάριον έπίσκοπον Ίεροσολύμων, περί οικοδομής του θείου ναου», PG 82, 956-957.

8. Πρβλ. Νεκταριου Κεφαλά Μητροπολιτου Πενταπόλεως, Ιστορική Μελέτη περί του Τιμίου Σταυρου, Έν Αθήναις 1912, σελ. 20.

9. «Όταν ή Αγία Έλένη μέ τούς συνοδούς της άρχισε τίς έρευνες, μία νεαρή έβραιοπούλα όδήγησε τήν Βασιλομήτορα στον Ίουδα (πρόκειται για τόν δεύτερο Ίουδα που πίστεψε, μετενόησε, και έγινε χριστιανός μέ τό όνομα Κυριακός) που έμενε στα Ίεροσόλυμα, επειδή εκείνος έν γνώριζε από τούς παλαιότερους τήν τοποθεσία, όπου είχαν ρίξει τούς τρεις σταυρούς. Έκει φύτρωνε κι ένα άρωματικό φυτό, τό γνωστό μας βασιλικό που βοήθησε ως εκ θαύματος τήν Αγία Έλένη (τό μυρωδάτο φυτό λέγεται βασιλικός γιατί φύτρωσε στο σημείο που ήταν θαμμένος ο Σταυρός που είχε σταυρωθεί ο Βασιλιάς του κόσμου). Πήγε, λοιπόν, ή Αγία Έλένη στην τοποθεσία αυτή και πριν δώσει έντολή νά άρχίσουν οι ανασκαφές, γονάτισε και προσευχήθηκε θερμά στο Χριστό. Μόλις όμως σηκώθηκε στα πόδια της και πριν πει μία λέξη, έγινε μέγας σεισμός, μόνον στο σημείο αυτό, και τό έδαφος σχίστηκε σε μεγάλο βάθος. Τότε άρχισαν άμέσως οι ανασκαφές και σε λίγη ώρα βρέθηκαν οι τρεις σταυροι, προς γενικήν κατάπληξιν όλων τών παρισταμένων. Συγκεκριμένα τώρα ο σταυρός του Κυριου τοποθετήθηκε πάνω σε νεκρή γυναίκα και αυτή αναστήθηκε! Συγκεκριμένα μόλις έβалан πάνω στο σώμα της τόν τρίτον Σταυρόν (του Ίησου Χριστου) ή ετοιμοθάνατη γυναίκα έγινε άμέσως καλά και σηκώθηκε στα πόδια της. Έτσι αποδείχθηκε ότι αυτός ήταν ο πραγματικός Τίμιος Σταυρός» βλ. Σωτήρχου Π., Πώς βρέθηκε και ύψώθηκε ο Τίμιος Σταυρός, <http://www.agiazoni.gr/article.php?id=15901722012578699966>.

10. Βλ. Νεκταριου Κεφαλά Μητροπολιτου Πενταπόλεως, όπ.π., σελ. 20.

11. Βλ. Νεκταριου Κεφαλά Μητροπολιτου Πενταπόλεως, όπ.π., σελ. 20.

12. Βλ. Μηναῖον Μαρτίου, Άποστολικής Διακονίας, έκδ. β΄, Αθήνα 2002, σελ. 59.

13. Πρβλ. Θρησκευτική και Ηθική Έγκυκλοπαιδεία (ΘΗΕ), 11ος τόμος, σελ. 435.

14. Βλ. Νεκταριου Κεφαλά Μητροπολιτου Πενταπόλεως, όπ.π., σελ. 435.

15. «Άρτον προσφέρειν, ειμή έν Σαββάτω και Κυριακή», Κανών μεθ΄ Λαοδικείας και Κανών νβ΄ τής έν Τρούλλω, βλ. Ράλλη Γ. και Ποτλή Μ., Σύνταγμα τών θείων και ιερών Κανόνων τών τε άγιων και πανευφήμων Άποστόλων, και τών Ιερών και οικουμενικών και τοπικών Συνόδων, και τών κατά μέρος άγιων Πατέρων, τόμος Β΄ & Γ΄, Αθήνα 1852-1859, σελ. 427 & 216 αντίστοιχα.

16. Βλ. Σωφρονίου του έν μοναχούς αγιωτάτου, μετά ταυτα δε πατριάρχου Ιεροσολύμων, όμιλία λεχθεῖσα εις τήν προσκύνησιν του Τιμίου και Ζωοποιου Σταυρου τή μέση εβδομάδι τής άγιης Τεσσαρακοστής· ότι διά νηστείας ειλικρινούς δυνατόν εκκαθαρθέντας τόν νοϋν, άκατακρίτως προσελεθίν, και μετασχεῖν τών θείων μυστηρίων, PG 87, 3309-3316.

Την παιδοκτονία την καταριούνται, την άμβλωση την απαιτούν: Οι κριτές αποδεικνύονται τελικά υποκριτές!

Πλήθη οργισμένων ανθρώπων ρίχνουν το ανάθεμα στην φερόμενη ως παιδοκτόνο, αλλά σφουρίζουν αδιάφορα για την άμβλωση και τους 300.000 θανάτους αγέννητων παιδιών ανά έτος.

Άμβλωση: Βαριά και ασήκωτη είναι η μόχα της υποκρισίας όταν απλώνεται σε μια ολόκληρη κοινωνία. Δεν την αντέχει ο Θεός, δεν την αντέχει ούτε η ίδια η φύση που στενάζει. Χιλιάδες ιεροεξεταστές του καναπέ, του πληκτρολογίου, της πρόχειρης κατάρας, ξεσπάθωσαν και δεν λέει να καταλαγιάσει η δίψα τους για αίμα, ενώ δεν κοιτούν τα χέρια τους που είναι βαμμένα με αυτό.

Βγαίνουν με λυσσασμένους αφορισμούς αντί για δικράνια, και με κινητά στο χέρι αντί για αναμμένους πυρσούς, να καταδικάσουν την φερόμενη παιδοκτονία. Δολοφονήθηκαν – λέει – αθώα παιδιά, που δεν έφταιγαν σε τίποτα. Απόλυτα σωστό, εφόσον αποδειχθεί. Πείτε μας κάτι όμως και για τα 300.000 σφαγιασμένα αγέννητα παιδιά τον χρόνο που τα απομεινάρια τους πετιούνται στα σκουπίδια!

Πώς δέχεται η συνείδηση μερικών να υπάρχει διαχωρισμός της αξίας μιάς ανθρώπινης ζωής, προ γέννας και μετά γέννας; Με ποια διεστραμμένη λογική ο άνθρωπος, δεν θεωρείται άνθρωπος αν δεν αποκτήσει ληξιαρχική πράξη γέννησης; Ποιός σκοτισμένος νους θεωρεί πως ο χτύπος της καρδιάς ενός αθώου εμβρύου, δεν υμνεί και δεν εκπροσωπεί την ίδια την ύπαρξη ζωής;

Ένα παιδί είναι άνθρωπος και πριν γεννηθεί, και αφότου γεννηθεί.

Στην περίπτωση της Ρούλας Πισπιρίγκου η αγκαλιά της μάνας, το κορυφαίο καταφύγιο κάθε παιδιού, ενδεχομένως έγινε παγίδα θανάτου. Φρικτό. Ασύλληπτο. Δεν τη χωρά ο νους τέτοια ύβρη, τέτοια βλασφημία που πηγαίνει κόντρα στο μητρικό ένστικτο. Αν όμως η αγκαλιά μιας μάνας είναι η υπέρτατη καταφυγή ενός γεννημένου παιδιού, πόσο μάλλον η μήτρα, τα ίδια τα στοργικά σπλάχνα της μάνας, δεν πρέπει να είναι η σκέπη της ασφάλειας και θαλπωρής ενός αγέννητου παιδιού;

Κι όμως! Αντί για θαλπωρή, αντί για ασφάλεια, αντί για προστασία, εκατοντάδες χιλιάδες ανυπεράσπιστα κορμάκια, αντιμετωπίζουν τα παγωμένα εργαλεία ενός χασάπη που νομίζει ότι ασκεί το ιατρικό επάγγελμα, και τέλος – τον φρικτό θάνατο. Και λίγο πριν τον ιατρικό φόνο, αυτές οι ψυχούλες ανέπνεαν, άκουγαν, κινούνταν, ονειρεύονταν, γίνονταν δέκτες συναισθημάτων, αλληλεπιδρούσαν με τα ερεθίσματα της μάνας.

Ήταν ζωντανοί άνθρωποι σε μικρογραφία, σε διαδικασία ανάπτυξης, ΑΚΡΙΒΩΣ ό,τι είναι και το βρέφος ΑΦΟΤΟΥ γεννηθεί. Δεν υπάρχει λίγο άνθρωπος και πολύ άνθρωπος! Δεν υπάρχει λίγη ζωή και πολλή ζωή! Υπάρχει μόνο άνθρωπος και ζωή! Η ανθρώπινη υπόσταση υφίσταται σε όλα τα στάδια της. Η ζωή και η ψυχή είναι παρούσες σε όλα τα στάδια τους.

Όλες οι άλλες ερμηνείες είναι διεστραμμένες προσπάθειες για να απαλυνθούν οι ενοχές. Να δικαιολογηθεί ο νόμος της ζούγκλας. Να χρυσωθεί το χάπι για κάθε περίπτωση που ο ισχυρός (η μάνα, ο πατέρας) επιβλήθηκε στον ανίσχυρο (το έμβρυο) και τον σκότωσε, ακολουθώντας το «ο θάνατός σου – η ζωή μου». Όπου «ζωή», συμπλήρωσε λέξεις όπως «η πάρτη μου», η «ελευθερία μου», το «σώμα μου», η «καριέρα μου», η «ηδονή μου».

Γενικά το «εγώ» και το «μου», γίνεται το ψυχικό δηλητήριο που σκοτώνει το «μας» και το «εμείς» που πρεσβεύει η ευλογία μιας κυοφορίας, το ανεκτίμητο δώρο μιάς νέας ζωής.

Μην ξεχνάμε πως η διαστροφή έχει φτάσει σε τέτοιο ασύλληπτο βαθμό, που οι αμβλώσεις αντιμετωπίζονται ως μορφή «αντισύλληψης», που γυναίκες καμαρώνουν επιδεικνύοντας τον αριθμό αγέννητων παιδιών που έχουν σφαγιάσει, ή που ελεεινοί «άντρες» φερόμενοι σαν άλογα

17. Βλ. Γερμανού Κωνσταντινουπόλεως, Λόγος εις τήν προσκύνησιν τοῦ Τιμίου καί Ζωσποιοῦ Σταυροῦ ἐν τῷ καιρῷ τῷ μεσσησησίμῳ, PG 98, 221-244.

18. Βλ. Κωνσταντίνου Καραϊσαρίδη (Πρωτοπρεσβυτέρου), «Οἱ ἑορτές τοῦ Τιμίου Σταυροῦ», Ἡ Πανελλήνιο Λειτουργικό Συμπόσιο Στελεχῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων, Τό Χριστιανικόν Ἑορτολόγιον 18-20 Σεπτεμβρίου 2006, σελ. 8.

19. Πρβλ. Νεκταρίου Κεφαλά Μητροπολίτου Πενταπόλεως, ὄπ.π., σελ. 32.

20. Βλ. Κωνσταντίνου Καραϊσαρίδη (Πρωτοπρεσβυτέρου), «Οἱ ἑορτές τοῦ Τιμίου Σταυροῦ», Ἡ Πανελλήνιο Λειτουργικό Συμπόσιο Στελεχῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων, Τό Χριστιανικόν Ἑορτολόγιον, 18-20 Σεπτεμβρίου 200, σελ. 9.

21. Βλ. εἰρμός β' κανόνος ἡ' ὠδῆς, ὄρθρος Πέμπτης Δ' ἑβδομάδος, Τριῶδιον Ἀποστολικῆς Διακονίας, Ἐν Ἀθήναις 2002, σελ. 544.

22. Βλ. πρῶτο τροπάριο β' κανόνος α' ὠδῆς, ὄρθρος Δευτέρας Δ' ἑβδομάδος, Τριῶδιον, ὄπ.π., σελ. 506.

23. Πρβλ. Ὁρησκευτική καί Ἱθική Ἐγκυκλοπαίδεια (ΘΗΕ), 11ος τόμος, σελ. 431.

24. Βλ. Κωνσταντίνου Καραϊσαρίδη (Πρωτοπρεσβυτέρου), ὄπ.π., σελ. 9.

25. Βλ. Gerard Bonnet (νῦν ἱερομονάχου Μακαρίου Σιμωνοπετρίτου), La Mystagogie du temp liturgique dans le Triodion, σέ ρουμανική μετάφραση μέ τίτλο: Triodul explicat, ἀπό τόν διάκονο Ioan Ica jr, ἐκδόσεις «Deisis», Sibiu 2000.

26. Βλ. Κωνσταντίνου Καραϊσαρίδη (Πρωτοπρεσβυτέρου), ὄπ.π., σελ. 8.

27. Βλ. «Στή Μεγάλη Ἐκκλησία συνθῆστατα μετέφεραν τίς μνήμες τῶν πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως στήν ἀμέσως μετά τήν ἡμέρα μνήμης τους Κυριακή. Τό ἴδιο γίνονταν καί γιά τίς μνήμες τῶν διακεκριμένων ἀγίων ποῦ ἐνέπιπταν κατά τήν πένθιμο περίοδο τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ἢ τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος. Αὐτές μετετίθεντο κατά τά Σάββατα ἢ τίς πλησιέστερες Κυριακές ἢ κατά τήν Διακαινῆσιμο ἑβδομάδα (Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος, τῶν Ἀγίων Τεσσαράκοντα, τῆς εὐρέσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου τῆς Κλίμακος, τῆς Ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας, τοῦ Ἁγίου Γεωργίου κλπ). Μερικές ἀπό αὐτές παρέμειναν μονίμως στίς νέες θέσεις τους ἢ ἀναδιπλώθηκαν» βλ. Φουντούλη Ι., Λειτουργική Α', Θεσσαλονίκη 2004, σελ.127-128.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ο Συνοδικός εορτασμός της Κυριακής της Ορθοδοξίας

Ο Θρίαμβος της Ορθοδοξίας κατά πασών των αιρέσεων εορτάσθηκε Συνοδικά από την Εκκλησία μας τό έσπέρας της Κυριακής της Ορθοδοξίας στον Καθεδρικό Ι. Ναό Αγίου Αθανασίου του Μεγάλου στην Νέα Φιλαδέλφεια. Έψάλη ο Κατανυκτικός Έσπερινός, στον οποίο χοροστάτησε ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ. Καλλίνικος, μέ την συμμετοχή των Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτών Πειραιώς και Σαλαμίνος κ. Γεροντίου, Αττικής και Βοιωτίας κ. Χρυσοστόμου και του Θεοφιλεστάτου Επισκόπου Μεθώνης κ. Άμβροσίου, καθώς και πολλών κληρικών. Τό Ιερό Αναλόγιο πλαισίωσε ή Χορωδία της Ι. Μητροπόλεως Πειραιώς και Σαλαμίνος υπό την διεύθυνση του κ. Αθανασίου Ιωαννίδη. Πρό της Απολύσεως ο Θεοφιλέστατος Μεθώνης κ. Άμβρόσιος έκφώνησε έμπνευσμένη όμιλία μέ τίτλο: «Έρχου και ίδε» (βλ. αυτήν στις σελ. 5-7 παρόντος τεύχους). Ο δέ Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος

μας εξέφρασε τίς εύχαριστίες του προς τόν Θεοφιλέστατο γιά την έμπεριστατωμένη Όμιλία του αναφέροντας ότι προσωπικά γνώρισε μακαριστούς πιστούς ανθρώπους πού έφήρμοζαν στην ζωή τους τό άσκητικό και πνευματικό μέρος της Ορθοδόξου Λατρείας, όπως τόνισε ιδιαίτερως ο Θεοφ. Μεθώνης στον λόγο του. Τέλος δέ, αναφερόμενος στην δίνη των δύσκολων γεγονότων ένεκα της πανδημίας και του πολέμου, προέτρεψε τούς παρευρισκόμενος κληρικούς και λαϊκούς σέ μετάνοια, εύχόμενος γιά τό υπόλοιπο της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής.

Πανήγυρις Ιερās Μονής Αγίων Θεοδώρων στην Πάρο

Μέ μοναστηριακή τάξη εορτάσθηκε και φέτος ή Σύναξις των Αγίων Μεγάλων Μαρτύρων Θεοδώρων Τήρωνος και Στρατηλάτου, τό Α΄ Σάββατο των Νηστειών, στην όμνυμη ιστορική Ιερά Μονή, στην νήσο Πάρο των Κυκλάδων, όπου μετέβη ο Πρωτ. π. Στυλιανός Τομαής. Την Παρασκευή έσπέ-

ζώα, σπέρνουν ανεξέλεγκτα παιδιά, και η επόμενη τους κίνηση γίνεται μηχανικά: να πετάξουν στο τραπέζι μερικά λεφτά για να εκτελεστεί ο ιατρικός φόνος.

Μιλάμε για αμβλώσεις που γίνονται σαν «σπορ» και με ελαφρά τη καρδιά. Όχι για ακραία σενάρια (όπως περιπτώσεις βιασμών ή σοβαρών προβλημάτων υγείας) που κι εκεί με αφαίρεση ζωής έχουμε να κάνουμε, άλλα τέλος πάντων εντοπίζεται ένα ψυχολογικό κίνητρο διαφορετικό από τον φιλοτομαρισμό, που χρήζει κάποιας συμπόνιας και κατανόησης. Άλλα πόσες είναι αυτές οι περιπτώσεις μπροστά στις εκατοντάδες χιλιάδες εκτρώσεις; Ελάχιστες.

Ποιός θα διαμαρτυρηθεί για τα αγέννητα παιδιά;

Γιατί λοιπόν τέτοια ασήκωτη υποκρισία; Γίνεσαι μαινόμενος όγλος που βρωμά μεσαιώνα, για μια υπόθεση παιδοκτονίας, και σε αφήνει αδιάφορο το να θανατώνεται μια ολόκληρη πόλη της Ελλάδας από αγέννητα παιδιά – κάθε έτος; Αυτές τις ζωές ποιός θα τις υπερασπιστεί; Ποιός θα τις θρηνήσει; Ποιος θα τις δικαιώσει; Γιατί κρύβονται ενοχικά κάτω από το ματωμένο χαλί μιάς ολόκληρης κοινωνίας;

Τα ζώακια έχουν πλέον και δικαιώματα, και καλώς έχουν. Όποιος υπάνθρωπος βασανίσει ή θανατώσει ένα ζώο, φυλακίζεται για κακούργημα και πληρώνει χιλιάδες ευρώ πρόστιμο. Ένας αγέννητος άνθρωπος, μια απροστάτευτη ζωντανή ύπαρξη, ποιό δικαίωμα έχει;

Γιατί δεν απαιτεί ο λαός από το άθεο και αδιάφορο κράτος να συμπαρασταθεί θεσμικά και με ουσία δίπλα στις μητέρες, για να μην τις οδηγή η απόγνωση σε αμβλώσεις; Γιατί δεν διεκδικεί ενίσχυση των νεαρών ζευγαριών, κίνητρα για τεκνοποίηση, στήριξη στην οικογένεια;

Βολεύτηκε η παρηκμασμένη κοινωνία με την εύκολη «λύση», τον ανέξοδο φόνο ενός ανθρώπινου πλάσματος που δεν έχει φωνή για να ουρλιάξει; Και τώρα κραυγάζει για... εκδίκηση για την (φερόμενη ως) παιδοκτονία;

Τελικά για σκέψου, είσαι εθισμένος στην αυτοδικαίωση και την κατάκριση, για να παίρνεις ντόπες «ανωτερότητας»; Δίνεις τον υποκριτικό «αγώνα» σου για τρία αδικοχαμένα παιδιά, και βάζεις φερμουάρ στο στόμα για 300.000;

Για ποιό λόγο είναι «Μήδεια» μια μητέρα, ή «τέρας» ένας πατέρας που σκοτώνει τα παιδιά αφού γεννηθούν, και δεν είναι όταν τα ρίχνουν στη κιμαδομηχανή πριν δουν καν το πρώτο φως;

Μια αδικοχαμένη ζωούλα για την οποία – κάποιοι άλλοι – αποφάσισαν τότε θα αναχωρήσει με φρικτό τρόπο από τη ζωή, πριν καν γεννηθεί και ΧΩΡΙΣ να ερωτηθεί, γιατί δεν έχει θέση στην ηθική του νοσηρού «πολιτισμού» μας;

Ελευθέριος Ανδρόνης
(Sportime, 1/4/2022)

ρας έτελέσθη ή Άκολουθία τής Α΄ Στάσεως τών Χαιρετισμών τής Θεοτόκου, πού όλοκληρώθηκε με την Λιτή τών Άγίων Θεοδώρων και την Άρτοκλασία. Τό Σάββατο άνήμερα τής Έορτής, 27-2/12-3-2022, έτελέσθη πανηγυρικά ό "Όρθρος μετ' Άρτοκλασίας. Άκολούθησε ή Θεία Λειτουργία, κατά την όποία μετέλαβαν τών Άχράντων Μυστηρίων οι Μοναχές και πολλοί πιστοί πού είχαν προετοιμασθεί καταλλήλως. Η πανήγυρις όλοκληρώθηκε με την λιτάνευση τής ιερής και θαυματουργού Εικόνας περίξ του Καθολικού, τών μοναζουσών ψαλλουσών, καθώς και ιεροψαλτών από την Πάρο και την Άθήνα και εύλαβών προσκυνητών.

Ό έορτασμός του Άγίου Γρηγορίου του Παλαμά στην Θεσσαλονίκη

Την Κυριακή Β΄ Νηστειών, 7/20-3-2022, έορτάσθηκε ό Άγιος Γρηγόριος ό Παλαμάς στην Θεσσαλονίκη σύμφωνα με Συνοδική απόφαση τής Έκκλησίας μας. Τό άπόγευμα του Σαββάτου στον Έρο Καθεδρικό Ναό τών Άγίων Τριών Έκκλησιών τελέσθηκε ό Έσπερινός χοροστατούντος του οικείου Έκκλησιάρχου Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Γρηγορίου. Τό πρωί τής Κυριακής στην Θεία Λειτουργία, στην όποία προεξήρχε ό Σεβ. Θεσσαλονίκης κ. Γρηγόριος, έλαβε μέρος και ό Σεβ. Μητροπολίτης Λαρίσης και Πλαταμώνος κ. Κλήμης, ό όποίος έκφώνησε έόρτια όμιλία για τόν μεγάλο Άγιο Γρηγόριο Παλαμά.

Τό άπόγευμα, στον Κατανυκτικό Έσπερινό στον Καθεδρικό Ναό τών Άγίων Τριών Έκκλησιών, χοροστάτησε ό Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Γρηγόριος, παρουσία του τοπικού Κλήρου και πολλών πιστών, έκφωνήσας ειδικά προς τούτο έτοιμασθείσα Όμιλία με τίτλο: «Η Θεολογία του Άγίου Γρηγορίου του Παλαμά και ή σημερινή σύγχυση».

Η έορτή του Εύαγγελισμού τής Υπεραγίας Θεοτόκου

Μέ την δέουσα τιμή έορτάστηκε ή Θεομητορική Έορτή του Εύαγγελισμού τής Υπεραγίας Θεοτόκου σέ Ναούς και Μονές τής Έκκλησίας μας. Στόν ιστορικό Ναό Εύαγγελιστρίας Καραβά Πειραιώς στον Πανηγυρικό Έσπερινό και

στην Λιτάνευση τής Έρής Εικόνας προεξήρχε ό Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιώς και Σαλαμίνας κ. Γερόντιος. Άνήμερα ό Σεβασμιώτατος τέλεσε την Άρχιερατική Θεία Λειτουργία και κήρυξε τόν θεϊόν λόγον.

Ό Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Άττικής και Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος προέστη τών ιερών Άκολουθιών στον πανηγυρίζοντα ιστορικό Έρο Ναό Εύαγγελισμού τής Θεοτόκου στό Πυρί Θηβών.

Στόν Μητροπολιτικό Ναό Εύαγγελισμού τής Θεοτόκου Καβάλας μετέθη ό Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φιλίππων και Μαρωνείας κ. Άμβρόσιος, όπου χοροστάτησε στον Έσπερινό και άνήμερα προέστη τής Άρχιερατικής Θείας Λειτουργίας παρουσία πολλών πιστών.

Στήν πόλη τής Λαρίσης επίκεντρο τής Έορτής ήταν ό περικαλής Καθεδρικός Ναός Εύαγγελισμού τής Θεοτόκου. Τόσο στον Πανηγυρικό Έσπερινό τής παραμονής και στην λαμπρή Λιτάνευση τής Έρής Εικόνας, όσο και στην Άρχιερατική Θεία Λειτουργία τής κυριωνύμου ήμέρας προέστη ό Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Λαρίσης και Πλαταμώνος κ. Κλήμης, συμπαραστατούμενος υπό του τοπικού Έρου Κλή-

ρου και έκφωνήσας κατάλληλες έόρτιες όμιλίες. Στο τέλος της Θ. Λειτουργίας τελέσθηκε Δοξολογία για την Έπετειο της Έθνικής Παλιγγενεσίας.

Επίσης στην Κέρτεζη Καλαβρύτων πανηγύρισε ο ιστορικός Ναός Εύαγγελισμού της Θεοτόκου, καθώς και στην πόλη της Χαλκίδος ο όμώνυμος Καθεδρικός Ναός της Ήρας Μητροπόλεως Εύριπου και Εύβοιας.

Τέλος δέ έόρτιες Θείες Λειτουργίες και Δοξολογίες επί τη Έθνική Έπετειώ της Έλληνικής Έπανάστασης τελέστηκαν σέ πολλούς Ναούς της Έκκλησίας μας.

Θυρανοίξια Ήρου Ναού Παναγίας Σουμελά Ασπροπύργου

Μετά πάσης λαμπρότητος τελέστηκε ή Ακολουθία των Θυρανοιξίων του νεόδμητου περικαλλούς Ναού Παναγίας Σουμελά Ασπροπύργου της Ήρας Μητροπόλεως Αττικής και Βοιωτίας, νωρίς τό άπόγευμα της Παρασκευής, 26-3/8-4-2022. Πρό της ένάρξεως της Ακολουθίας πραγματοποιήθη-

κε ή ύποδοχή του Ήρου Εικόνομαιος της Ύπεραγίας Θεοτόκου της έπονομαζομένης Σουμελιώτισσης και ή Λιτανεύση της στον Ναό. Την Ακολουθία των Θυρανοιξίων τέλεσε ο Σεβ. Μητροπολίτης Αττικής και Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος παρουσία του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Έλλάδος κ. Καλλινίκου και των Σεβ/των Μητροπολιτών Πειραιώς και Σαλαμίνας κ. Γεροντίου, Θεσσαλονίκης κ. Γρηγορίου και Δημητριάδος κ. Φωτίου καθώς και πολλών κληρικών. Στην Τελετή παρέστησαν ο Δήμαρχος Ασπροπύργου κ. Μελετίου, έκπρόσωποι του Έλληνικού Κοινοβουλίου και της τοπικής αύτοδιοικήσεως καθώς και πολλοί πιστοί.

Πανηγύρεις Ζωοδόχου Πηγής

Την Παρασκευή της Διακαινησίμου, 16/29-4-2022, έορτή της Ύπεραγίας Θεοτόκου της έπονομαζομένης Ζωοδόχου

Πηγής, πανηγύρισαν Ναοί και Μονές της Έκκλησίας μας. Στο Κρουονέρι Αττικής πανηγύρισε ή Ήρα Μονή Κοσμοσώτηρος (Ζωοδόχου Πηγής), όπου στον Έσπερινό χοροστάτησε ο Σεβ. Μητροπολίτης Αττικής και Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος. Άνήμερα έτελέσθη Αρχιερατικό Συλλείτουργο προεξάρχοντος του Σεβ. Αττικής και Βοιωτίας κ. Χρυσόστομου μέ την συμμετοχή των Σεβ/των Μητροπολιτών Πειραιώς και Σαλαμίνας κ. Γεροντίου και Ώρωπού και Φυλής κ. Κυπριανού καθώς και πολλών Κληρικών. Στο Ήρο Βήμα παρέστησαν συμπροσευχόμενοι οι Σεβ/τοι Μητροπολίτες Θεσσαλονίκης κ. Γρηγόριος και Μεθώνης κ. Άμβρόσιος. Στο Κοινωνικό όμίλησε ο Σεβ/τος κ. Γερόντιος, τέλος δε πραγματοποιήθηκε Ήρα Λιτανεία της Ήρας Εικόνας της Παναγίας.

Ό Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Φώτιος προέστη Ήρας Άγρυπνίας στην πανηγυρίζουσα Ήρα Μονή Ζωοδόχου Πηγής στον Ριζόμυλο Βελεστίνου Μαγνησίας. Νωρίτερα, στον Μεγάλο Έσπερινό είχε χοροστατήσει ο προσκληθείς Σεβ. Μητροπολίτης Λαρίσης και Πλαταμώνος κ. Κλήμης, έγινε Λιτανεία και Άρτοκλασία και έκφωνήθηκε έόρτια όμιλία.

Ό Σεβ. Λαρίσης και Πλαταμώνος κ. Κλήμης χοροστάτησε τό πρωί στον έορτάζοντα Ναό της Ζωοδόχου Πηγής στο

χωριό Άγιοι Ανάργυροι Λαρίσης, ιεουργούντος του Αιδ. Πρωτ. π. Γεωργίου Κοντοθανάση, έκφώνησε θείο κήρυγμα και προεξήρχε της Λιτανείας περίξ του Ναού και της εύλογησεως των Άρτων.

Στήν Ίερά Μονή Ζωοδόχου Πηγής στά Άνω Συχαινά Πατρών έτελέσθη Ίερατικό Συλλείτουργο προεξάρχοντος του Παν/του Άρχιμανδρίτου π. Χριστοδούλου μέ τήν συμμετοχή των Παν/των Άρχιμανδρίτου π. Γρηγορίου και Ίερομονάχου π. Συμεών καθώς και του Αιδ/του π. Νικολάου Δημαρά, ό όποιος και κήρυξε τόν θείο λόγο.

Τέλος δε πανηγύρισαν και έτεροι Ναοί της Έκκλησίας μας, όπως ό Ίερός Ναός Ζωοδόχου Πηγής στην περιοχή «Άγιοι» Κάβο Ντόρο Καρύστου Εύβοίας καθώς και ό Ναός Ζωοδόχου Πηγής στό Λαγονήσι Άττικής.

Ή έορτή του Άγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου

Μετά πάσης λαμπρότητας έορτάστηκε ό λαοφιλής Άγιος Μεγαλομάρτυς Γεώργιος ό Τροπαιοφόρος σέ Ναούς και Μονές της Έκκλησίας μας τήν Παρασκευή, 23-4/6-5-2022. Ό Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιώς και Σαλαμίνος κ. Γερόντιος χοροστάτησε στόν πανηγυρικό Έσπερινό και στην έπακολουθήσασα Ίερά Λιτανεία συμπαραστατούμενος υπό

του τοπικού ιερού κλήρου στόν Ίερό Ναό Άγίου Γεωργίου Πειραιώς, ενώ τήν κυριώνυμο ήμέρα χοροστάτησε στόν Όρθρο και τέλεσε τήν Θεία Λειτουργία στόν όμώνυμο Ίερό Ναό στό Κερατσίνι Πειραιώς.

Ό Σεβ. Μητροπολίτης Άττικής και Βοιωτίας κ. Χρυσό-

στομος μετέθη στόν πανηγυρίζοντα Ίερό Ναό Άγίου Γεωργίου στά Άνω Λιόσια, όπου προεξήρχε στόν Έσπερινό και στην Ίερά Λιτανεία της Εικόνας. Άνήμερα τέλεσε τήν Άρχιερατική Θεία Λειτουργία στόν Ίερό Ναό Άγίου Γεωργίου στους Θρακομακεδόνες Άττικής.

Στήν συμπρωτεύουσα της Θεσσαλονίκης πανηγύρισε ό Ίερός Ναός Άγίου Γεωργίου στην Θέρμη. Άφ' έσπέρας στόν Έσπερινό χοροστάτησε ό Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Γρηγόριος και στή συνέχεια προέστη της Ίερας Λιτανείας, ενώ άνήμερα στόν ως άνω Ίερό Ναό μετέθη ό Σεβ. Μητροπολίτης Φιλίππων και Μαρωνείας κ. Άμβρόσιος όπου τέλεσε τήν Άρχιερατική Θεία Λειτουργία. Ό δε Σεβ/τος κ. Γρηγόριος προέστη της Άρχιερατικής Θείας Λειτουργίας στόν όμώνυμο Ίερό Ναό στην πόλη της Κατερίνης. Επίσης, πανηγύρισαν και έτεροι Ναοί της Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης.

Ό Σεβ. Μητροπολίτης Λαρίσης και Πλαταμώνος κ. Κλήμης μετέθη στό χωριό Άγιος Κωνσταντίνος Φαρσάλων, όπου και προεξήρχε του Έσπερινού και της Λιτανείας της παραμονής, καθώς και της Άρχιερατικής Θείας Λειτουργίας της κυριώνυμο ήμέρας στην έορτάζουσα Ίερά Μονή Άγίου Γεωργίου. Τήν δε Κυριακή, ό Σεβ/τος Λαρίσης μετέθη και χοροστάτησε στόν μεθεορτο έορτασμό στόν Ναό του Άγίου Γεωργίου στό Όμόλιο Λαρίσης.

Τέλος δε πανηγύρισαν και άλλοι Ίεροί Ναοί και Παρεκκλήσια ανά τήν έλλαδική επικράτεια, όπως ό Ίερός Ναός Άγίου Γεωργίου στην Κάρυστο Εύβοίας καθώς και ό όμώνυμος Ίερός Ναός στά Έξαμίλια Κορινθίας.

Ή έορτή του Άγίου Δονάτου

Τό Σάββατο, 1/14-05-2022, έορτάστηκε μεθεορτίως ή μνήμη του Άγίου Δονάτου Έπισκόπου Εύρειας του Θαυματουργού, στόν όμώνυμο Ίερό Ναό στό γραφικό Ριζοβούνι Πρεβέζης. Επί τούτο προσήλθε ό Μακαριώτατος Άρχιεπίσκοπος Άθηνών και πάσης Έλλάδος κ. Καλλίνικος, ό όποιος χοροστάτησε στόν Όρθρο και στην Θεία Λειτουργία, στην

Ο Συγκρητιστικὸς Οἰκουμενισμὸς

Μία «τρομακτικὰ διχαστικὴ καὶ παραπλανητικὴ αἴρεση»!

ΕΙΝΑΙ δυνατόν ἄρα γε, νὰ ὑπερασπίζεται κανεὶς τὸν μεγάλον Οἰκουμενιστὴν καὶ πάτρωνα τοῦ νῦν πατριάρχου Βαρθολομαίου, τὸν Χαλκηδόνος Μελίτωνα;

Εἶναι δυνατόν λ.χ. νὰ χαρακτηρίζεται ὡς «διεστραμμένος» ὁ πατὴρ Ἰουστίνος Πόποβιτς, ποῦ εἶχε χαρακτηρίσει τὸν Οἰκουμενισμὸν ὡς παναίρεσιν;

Ἡ Ἐκκλησία καθαιρεῖ ὅποιον εἰσάγει αἱρέσεις, ὅποιον παραβαίνει τοὺς Ἱ. Κανόνας, ἀλλὰ ἐπίσης καὶ ὅποιον ὑπερμαχεῖ ὑπὲρ τῶν ποιούντων αὐτά.

* * *

Ἰδοὺ τί ἀναφέρεται εἰς τὸ «Φῶς Φαναρίου» τῆς 13ης Μαρτίου 2021:

«Τότε μηνύθηκε καὶ ἔπρεπε “νὰ καθαιρεθῆ” ὁ Μελίτων. Σήμερα ζητοῦνται “καθαιρέσεις” ἀπὸ τοὺς ...ἀπογόνους τοῦ Καντιώτη, γιὰ πολλοὺς ἱεράρχες τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου! Τὸ πρόσχημα τὸ ἴδιο: “ἡ κακοδοξία”, “ὁ οἰκουμενισμὸς” καὶ ἄλλα παρόμοια γελοιωδέστατα. Τί βαθιὰ ὑστέρηση γιὰ τὴν Ἐκκλησία μας, τόσα χρόνια τὸ ἴδιο σκηνικό;

Μὲ τὴν εὐκαιρία, ἃς ἐπαναλάβω: Αὐτὸ ποῦ λέγεται “οἰκουμενισμὸς” ὡς “παναίρεσις” (sic) δὲν ὑπάρχει. Ὑπάρχει μόνο στὴ νοσηρὴ φαντασία κάποιων διεστραμμένων ποῦ θέλουν συνεχῶς νὰ σπέρνουν ζιζάνια στὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Κι ἂν κάποιον σύγχρονον, ἐνάρετον καὶ ἀγιασμένον θεολόγον καὶ ποιμένες χρησιμοποίησαν τὸν ὄρο, αὐτὸ δὲ σημαίνει τίποτα. Δηλαδή δὲν ἐκφράζει τὴν συνείδηση τῆς Ἐκκλησίας, γι’ αὐτὸ ποῦ ὑποτίθεται πῶς εἶναι ὁ “οἰκουμενισμὸς”. Τὰ περὶ “παναιρέσεως” εἶναι ἀστείότητες καὶ ἀθλιότητες μαζί»¹.

* * *

ὅποια συμμετεῖχαν οἱ Παν/τοι Ἀρχιμανδρίτης π. Χριστόδουλος καὶ Ἱερομόναχος π. Καλλίνικος.

Ἐψαλαν καλλίφωνοι ἱεροψάλτες ἐκ Πατρῶν, ἐνῶ στό Κοινωνικὸ ὠμίλησε ὁ Παν/τος Ἱερομ. π. Καλλίνικος. Κατὰ τὴν Ἀπόλυση ὁ Μακαριώτατος μετέφερε ἀναστάσιμες εὐχές στοὺς εὐσεβεῖς πιστοὺς ποῦ προσήλθαν ἀπὸ ὅλη τὴν Ἠπειρο, ἐνῶ ὁ Παν/τος Ἀρχιμ. π. Χριστόδουλος ἔκανε τις δέουσες εὐχαριστίες.

Κοίμησις Θεοδώρας Κηρύκου

Τὴν Τετάρτη, 31-03/13-04-2022, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ πλήρης ἡμερῶν ἡ ἀδελφὴ Θεοδώρα Κηρύκου. Ἡ μακαριστὴ Θεοδώρα ὑπῆρξε ἀπὸ τίς παλαιές ἀγωνίστριες τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος καθὼς καὶ πιστὸ μέλος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν. Συνεδέθη πνευματικὰ μετὰ τοῦ ἐν Ἁγίοις ἡμῶν Χρυσοστόμου τοῦ Νέου Ὁμολογητοῦ καθὼς καὶ τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Δημητριάδος κυροῦ Γερμανοῦ Μαυρομάτη, ὁ ὁποῖος καὶ τὴν πάντρεψε μετὰ τοῦ μακαριστοῦ συζύγου της Παναγιώτου Κηρύκου στὸν Ἱερό Ναὸ Ἁγίου Βασιλείου στό Ψυχικὸ Ἀπικῆς.

Ὁ Κύριος τῆς χάρισε τέσσερα παιδιά καὶ τὴν ἀξίωσε νὰ δεῖ ἐγγόνια καὶ δισέγγονα. Ἡ μακαριστὴ Θεοδώρα πάντοτε ὠμιλοῦσε γιὰ πνευματικὰ θέματα καὶ θαύματα, τὰ ὅποια προσπαθοῦσε νὰ μεταλαμπαδεύει πρὸς ὅλους. Λίγες ἡμέρες πρὶν φύγει γιὰ τὴν Ἄνω Ἱερουσαλήμ τὴν ἐπισκέφτηκε ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος μας κ. Καλλίνικος καὶ εἶχαν πνευματικὴ συζήτηση πλέον τῶν δύο ὥρῶν.

Ἡ Ἐξόδιος Ἀκολουθία καὶ ἡ ταφὴ τῆς μακαριστῆς Θεοδώρας πραγματοποιήθηκε τὴν Πέμπτη, 1/14-04-2022, στὴν Ἱερά Μονὴ Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Ἀθικίων Κορινθίας, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Καλλινίκου.

Ἡ μνήμη της ἄς εἶναι αἰωνία!

Ἐπισημαίνοντες²

Ποῖα εἶναι ἐν τέλει τὰ «παρόμοια γελοιωδέστατα»; Ποῖες εἶναι οἱ «ἀστειότητες καὶ ἀθλιότητες μαζί»; καὶ ποῖοι οἱ «διεστραμμένοι» μὲ «νοσηρὴ φαντασία»;

Ἄρα γε, ἀφορᾷ τὸ μακροσκελὲς αὐτὸ ἐρώτημά μας σὲ συγχρόνους μας ἐγκρατεῖς καὶ σοβαροὺς ἱεράρχες καὶ κληρικοὺς καὶ θεολόγους, μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ οἱ ἀναφερόμενοι ἐν συνεχείᾳ, οἱ ὁποῖοι ἔχουν διατυπώσει λίαν σοβαρὲς ἐπιφυλάξεις καὶ βαρεῖς χαρακτηρισμοὺς γιὰ τὸν Οἰκουμενισμὸ καὶ τὴν λεγομένη Οἰκουμενικὴ Κίνησι;

α. Ὁ συγκρητιστικὸς Οἰκουμενισμὸς ἀποτελεῖ ἔκφρασι μιᾶς «τρομακτικὰ διχαστικῆς καὶ παραπλανητικῆς αἴρεσης».

(Μητρ. Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου Ἱεροθέου)³

β. Ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι «πρόκληση», ἐφ' ὅσον «συγχέει τὴν θεολογία τῶν Προφητῶν, Ἀποστόλων καὶ Πατέρων μὲ τὴν θεολογία τῶν φιλοσόφων καὶ στοχαστῶν, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἐπικρατῇ ἕνας συγκρητισμὸς».

(τοῦ Αὐτοῦ καὶ π. Ἰωάννου Ρωμανίδου, † 2001)⁴

γ. Ὁ συγκρητιστικὸς Οἰκουμενισμὸς διακηρύσσει μεμονομένως καὶ συλλογικῶς μία «νέα ἐκκλησιολογία», ἡ ὁποία κινεῖται ἐκτὸς τῶν Αἰώνιων Ὁρίων τῆς Ὁρθοδοξίας.

(Διακίρυξις Θεολόγων Ἀκαδημαϊκῶν κ.ἀ.)⁵

δ. «Ὁ Οἰκουμενισμὸς ἐν τῷ ἱερῷ χώρῳ τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι νόσος πρὸς θάνατον», εἶναι «μὴ σύγχρονη ἐπιδημικὴ ἐκκλησιολογικὴ ἀσθένεια», ἡ ὁποία «πλήττει ἀνελέητα πολλὰ διαμερίσματα τῆς Ὁρθοδοξίας».

(Καθηγητὴς Ἀνδρέας Θεοδώρου, † 2004)⁶

■ Ἐν κατακλείδι: Μὲ εἰλικρινὴ ἀγάπη, προτρέπουμε τοὺς Οἰκουμενιστὰς τοῦ Φαναρίου νὰ προβοῦν σὲ βαθεῖα αὐτοκριτικὴ καὶ ἐν ταπεινώσει νὰ ξαναδιαβάσουν τὸν Δογματικὸ Ὅρο τῆς Ζ' Ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, στὸ σημεῖο ποῦ ἀναφέρεται στοὺς αἰρετικοὺς Εἰκονομάχους, οἱ ὁποῖοι

«ὑπὸ τοῦ ἀπατεῶνος ἐχθροῦ ἀναπτερούμενοι (ἐνίσχυόμενοι, ξελογιαζόμενοι), ἐξέστησαν τοῦ ὀρθοῦ λόγου, καὶ τῇ Παραδόσει τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἀντιπαξάμενοι, πρὸς τὴν σύνεσιν τῆς ἀληθείας διήμαρτον (ἔσφαλαν, ἀπέτυχαν)»⁷.

Ἴδου λοιπὸν ποῖοι εἶναι οἱ πραγματικῶς «διεστραμμένοι» μὲ «νοσηρὴ φαντασία»!...

† ὁ Ὡ. κ' Φ. Κ.

26η Φεβρουαρίου 2022 ἐκ.ήμ.

† Μνήμη Ἁγίου Πορφυρίου Γάζης

1. Ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθμ. 2.346/19.3.2021, σελ. 8. • Ἐπιμέλ. ἡμετ. • Ὁ τίτλος ἡμέτερος.

2. Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανοῦ.

3. Μητροπολίτου Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου Ἱεροθέου, «Β' Βατικανὴ Σύνοδος - Ἡ νέα θεολογία καὶ ἡ νέα ἐκκλησιολογία τῆς», περιοδ. «Ἐκκλησιαστικὴ Παρέμβαση» Ναυπάκτου, ἀριθμ. 220/Νοέμβριος 2014, σελ. 10.

4. Τοῦ Αὐτοῦ, «Τὰ σύγχρονα προβλήματα τῆς Ἐκκλησίας», περιοδ. «Ἐκκλησιαστικὴ Παρέμβαση» Ναυπάκτου, ἀριθμ. 307/Φεβρουάριος 2022, σελ. 3.

5. Βλ. τὴν Διακίρυξι: «Ἡ νέα ἐκκλησιολογία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου», ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθμ. 2.047/28.11.2014, σελ. 4.

6. Ἀνδρέου Θεοδώρου, «Ἡ Ὁρθοδοξία Χθὲς καὶ Σήμερον», σελ. 21, Ἀθῆναι 1973· τοῦ Αὐτοῦ, ἐπιστολὴ στὴν ἐφημερ. «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» Ἀθηνῶν, 16.12.1988, σελ. 7.

7. Ζ' Ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi τ. 13, σελ. 376Α, Πράξις Ζ'.

